

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

Tea Party Movement

Bc. Tereza Kůrková

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra politologie a mezinárodních vztahů

Studijní program Mezinárodní teritoriální studia

Studijní obor Mezinárodní vztahy – britská a americká studia

Bakalářská práce

Tea Party Movement

Bc. Tereza Kůrková

Vedoucí práce:

PhDr. Pavel Hlaváček, Ph.D.

Katedra politologie a mezinárodních vztahů

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2012

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2012

Poděkování

Ráda bych poděkovala vedoucímu práce PhDr. Pavlovi Hlaváčkovi, Ph.D. za jeho rady a čas, který mi věnoval při řešení problematiky zahraniční politiky USA.

Obsah

1. ÚVOD.....	6
2. TEORETICKÉ POZADÍ ZAHRANIČNÍ POLITIKY USA.....	10
2.1. W. R. Mead – tradice zahraniční politiky USA	11
2.2. Jacksoniánská tradice v zahraniční politice USA.....	19
2.3. Populismus, nacionalismus a výjimečnost USA	24
2.4. Internacionalismus a izolacionismus v USA	26
3. TEA PARTY MOVEMENT	30
3.1. Typologické zařazení a vznik hnutí.....	30
3.2. Organizace TPM	32
3.3. Nadstranickost TPM.....	33
3.4. Útlum TPM	34
4. ZAHRANIČNÍ POLITIKA USA A TPM - PAULITÉ VS. PALINITÉ .	37
4.1. Skupiny	38
4.2. Osobnosti	42
4.3. Paulité či Palinité?.....	47
5. ZÁVĚR.....	51
6. SEZNAM LITERATURY.....	55
7. RESUMÉ.....	61
8. PŘÍLOHA	62

1. Úvod

Zahraniční politika Spojených států amerických je díky významu USA v mezinárodních vztazích důležitá pro celý svět. Američtí voliči prostřednictvím podpory určitého směru zahraniční politiky, mohou ovlivnit i ostatní národy a státy. Z toho důvodu je důležité pochopit, jak na zahraniční politiku nahlíží. Stoupenci Tea Party Movement zasahují velkou měrou do politického dění USA. Jejich postoj k zahraniční politice nám může napomoci pochopit uvažování Američanů v době, která se nese ve znaku nejistoty, krizí a stálé přítomnosti USA v konfliktech v zámoří. Cílem bakalářské práce je analyzovat přístup stoupců novodobého Tea Party Movementu/ Hnutí čajových dýchánek (TPM) k zahraniční politice USA. Pomocí empiricko-analytického přístupu bude zhodnoceno, do které tradice zahraniční politiky se řadí – zda TPM opravdu vykazuje znaky jacksoniánské tradice, charakterizované v pracích W. R. Meada. Dále bude zváženo jaký ze směrů – Palinité či Paulité v TPM převažují (na základě izolacionistického či internacionalistického přístupu z článku *The Tea Party and American Foreign Policy* od W. R. Meada).

Stať práce je rozdělena na čtyři hlavní části. Nejdříve je vyhrazen teoretický rámec a charakterizována jacksoniánská tradice na základě práce W. R. Meada, a vysvětleny pojmy, které by mohly být zavádějící. Následně je vymezen pojem TPM pomocí představení stručné historie vzniku, existence a domnělého úpadku novodobého Tea Party Movementu, pro ujasnění časového úseku, který je v práci sledován. Zodpovězení otázky ohledně tradice, kterou TPM sleduje, je dosaženo představením vybraných skupin TPM, osobností, které se těší podpoře TPM a následným rozbořem důvodu, jaká zahraniční politika u stoupců TPM skrze dané osobnosti vítězí. Nakonec jsou všechna fakta shrnuta a bude provedeno zhodnocení, v jakých znacích se TPM pohybuje v rámci jacksoniánské tradice a v jakých nikoli.

První část práce je věnována charakterizování jacksoniánské tradice v zahraniční politice podle díla Waltera Russella Meada. W. R. Mead rozlišuje čtyři tradice politiky USA - jeffersonovskou, hamiltoniánskou, jacksoniánskou a wilsoniánskou. S ohledem na téma práce bude rozvíjen hlouběji především jacksoniánský přístup. Ostatní budou pro úplnost pouze krátce představeny. Dnešní USA, ve kterých se TPM vyvinulo, se podle Meada vyrovnává odkazem jacksoniánů, jež reagují na potřebnou míru a typ aktivity USA v mezinárodních vztazích v souvislosti s pravděpodobností určitého typu hrozby národním zájmům, popřípadě přímo nastalým krizovým obdobím. Stoupenci TPM mohou v tomto prostředí následovat buď cestu nového izolacionismu (Paulité, pojmenování podle kongresmana R. Paula, republikána) nebo větší aktivity v mezinárodním systému (Palinité, pojmenování podle bývalé guvernérky S. Palinové, též republikánky). Díla ostatních autorů budou citována především pro podporu Meadových argumentů. Z důvodu používání termínů jakými jsou izolacionismus/ nový izolacionismus, internacionalismus, intervencionismus, populismus a nacionalismus, budou tyto také stručně představeny, aby byl vymezen význam, ve kterém budou použity v poslední části práce práci.

Druhá část práce se věnuje představení novodobého TPM. Pro uchopení tématu je nutné, aby byl jasný charakter TPM, o který se práce opírá. V amerických médiích je termín Tea Party užíván velmi často, i když ve všech případech není jeho užití na místě. TPM přilákalo velké množství stoupců díky tomu, že zareagovalo rychle na nespokojenost amerických voličů se situací ve Spojených státech amerických v období od 2009. Stručný popis vzniku je uveden z důvodu objasnění jeho různorodosti. Zároveň jsou zdůrazněny hlavní společné znaky názorů jeho stoupců, následovníků, organizátorů a aktivistů. TPM je zařazeno jako tzv. grassroots. Větve TPM operující mimo USA nejsou v práci zahrnuty, neboť práce se zajímá výhradně o americkou zahraniční politiku z pohledu amerického TPM. Tea Party Movement nemá žádnou

oficiální autoritu, instituci či těleso, které by regulovalo jeho směr a vyznávané hodnoty. Hodnoty proto nejsou explicitně vysloveny či odsouhlaseny v žádném oficiálním dokumentu a v práci budou použity hodnoty jednotlivých podskupin. Práce se zabývá TPM od roku 2009 do prvního čtvrtletí roku 2012. Je zde zmíněno i upadání popularity TPM a možnými příčinami.

Třetí část stati se věnuje událostem a osobnostem posledních let, podle kterých bude následně možno určit, zda se TPM opravdu v zahraniční politice dá zařadit do jacksoniánské tradice, respektive do které z dvou větví (Paulinité či Palité) se aktéři řadí a kteří převládají. Současně budou stručně prezentovány nejvýraznější skupiny, které se v rámci hnutí vyvinuly a jejich činnost a názory. Tvrzení obsažená v práci jsou založena na krocích a výrociích významných osobností, jež se veřejně přihlásili k podpoře TPM (a dále operují s podporou jednotlivých skupin či se k hnutí přihlásili, ale nejsou výhradně s TPM spjati), k otázkám v zahraniční politice USA. V médiích je TPM spojováno především s Republikánskou stranou (GOP), avšak v práci bude uvažováno o hnutí primárně jako o entitě, která nepatří k žádné politické straně a jeho stoupenci jsou směsí voličů všech amerických politických stran.

V poslední části budou porovnány názory politiků a důvody, které vedou stoupence TPM k podpoře jejich vize zahraniční politiky USA. Postupně budou hodnoceny postoje vůči vojenskému zahraničnímu zapojení USA, které s sebou nese finanční zátěž v podobě vysokých výdajů na obranu a otázka role USA v mezinárodních aliancích a organizacích (především v OSN). Aby byl k dispozici materiál pro srovnání hranice mezi TPM a prezidentem Obamou, je prezident v příloze č. 1 krátce také zařazen do modelů uvedených v druhé části.

Zdroje, ze kterých bylo čerpáno, jsou z důvodu aktuálnosti především v podobě článků z archivů vydavatelství příslušného časopisu či interdisciplinárních internetových portálů, i když ani knižní zdroje nejsou

výjimkou. Pro teoretický základ práce byly vybrány zdroje odborníků na zahraniční politiku USA v čele s W. R. Meadem. Hlavní publikací, ve které W. R. Mead popsal čtyři tradice zahraniční politiky USA, je kniha *Special Providence*. Pro fakta ohledně TPM skupin a výroků učiněných v médiích byly hlavním zdrojem webové stránky. Ohledně praktických projevů, použitých pro podložení teoretických závěrů, je velmi důležité zmínit, že monitorování aktivit skupin TPM, které je k dispozici na internetových portálech zpravodajských agentur je velmi rozsáhlé a zjevně je nemožné všechny zdroje v práci pokrýt. TPM je velmi aktivní ve sféře sociálních sítí. Tohoto faktu bylo využito při zachycování událostí důležitých pro skupiny TPM, které jejím prostřednictvím ovlivňují voliče upozorňováním na otázky, jenž by jinak mohly být přehlédnuty.

Problémem je odkazování na TPM i v případech, kdy se jedná pouze o domněnku mluvčího, tudíž hledání relevantním podkladů především pro třetí část práce je velmi náročné. Použity jsou především materiály, u kterých lze určit nejen jméno jejich autora, ale i jeho či její zjednodušený profil pro zajištění relevance. V tématech zahrnujících TPM je téměř nemožné vyhnout se zaujatosti zdrojů, především pokud se jedná o žurnalisty např. Fox News, NY Times či jiné politicky ovlivněné zdroje. Z toho důvodu bylo použití takových zdrojů eliminováno a práce pracuje pouze se zdroji, u kterých se očekává velká míra objektivity. Pokud by došlo k pochybnostem, byl by čtenář upozorněn. Část práce zabývající se postojem jednotlivých osobností vychází z co nejmenšího možného počtu proslovů na událostech pořádaných srovnatelnými pořadateli, aby byly zajištěny co nejpodobnější podmínky, při kterých byly názory vysloveny.

Převážná většina zdrojů, ze kterých bylo čerpáno, není k dispozici v českém jazyce. U citátů a slov přeložených z cizího jazyka (angličtiny), u kterých by mohlo dojít k posunutí významu, je proto uvedeno v poznámce originální znění, které je vždy přesnou citací z knihy či článku v podobě, jak je použil autor.

2. Teoretické pozadí zahraniční politiky USA

Na úvod kapitoly budou představeny čtyři hlavní myšlenkové proudy, které jsou následovány tvůrci americké zahraniční politiky. Model těchto čtyř tradic byl převzat podle vzoru Waltera Russella Meada. Tradice nazval podle čtyřech amerických politických ikon - jeffersonovská, hamiltonovská, jacksoniánská a wilsoniánská. Všechny modely jsou uvedeny z důvodu, aby mohly být následně v poslední části práce skutečné kroky politických aktérů zhodnoceny a zařazeny do teoretických rámců vyslovených především Woldem Russellem Meadem a přestože sám Mead ukazuje v souvislosti s TPM na jacksoniánskou tradici, je pravděpodobné, že budou nalezeny znaky i ostatních. W. R. Mead zařadil TPM do odkazu Jacksoniánů a z toho důvodu budou Jacksoniáni charakterizováni podrobněji než ostatní jmenované tradice. Mead je dále rozdělil do dvou podskupin, se jmény po nejznámějších politicích - Paulity a Palinity. Podrobněji je v rámci tohoto rozdělení analyzován postoj vybraných politiků v třetí části stati. Meadovy teorie jsou pro dokreslení celkového obrazu podpořeny fakty, které byly vysloveny jinými historiky, například P. Johnsonem či autory s praxí v zahraniční politice, za které bylo vybráno a použito především dílo Henryho Kissingera.

Na závěr kapitoly budou vysvětleny pojmy nutné pro poslední, analytickou část práce. Pro lepší pochopení Meadova postoje proto budou stručně přiblíženy související izolacionismus, internacionalismus, intervencionismus, populismus a nacionalismus v americké zahraniční politice.

2.1. W. R. Mead – tradice zahraniční politiky USA

Slovy W. R. Meada: „*Nahlížení na americkou zahraniční politiku z právě tohoto historického úhlu pohledu...slibuje dosažení lepších výsledků jak pro analytiky, tak pro tvůrce politiky.*“ (Mead, 1996: 2)¹

Zahraniční politika USA vybraná jako hlavní linie pro tuto analýzu ve třetí části práce byla vyslovena Walterem Russellem Meadem. Čtyři tradice, které na základě jejich hodnot a postojů rozlišil, pojmenoval podle výrazných politiků USA, kteří takový přístup uznávali jako první:

- Jeffersonovská tradice (3. prezident Thomas Jefferson)
- Jacksonovská tradice (7. prezident Andrew Jackson)
- Hamiltonovská tradice (1. ministr financí Alexander Hamilton)
- Wilsonovská tradice (28. prezident Woodrow Wilson)

Zmíněné tradice se liší v názorech na politiku domácí i zahraniční. Na úvod je u každé z tradic připomenut státník, po kterém nese jméno a následně charakteristika v jedné větě z knihy *Special Providence*, ve které W.R.Mead svou vizi zahraniční politiky představil. Ze zaměření této práce je zjevné, že dále budou sledovány postoje týkající se výhradně zahraniční politiky. Oblastmi, které budou sloužit jako kritéria pro určení rozdílů a hranic mezi tradicemi jsou:

- definování hlavního národního zájmu USA
- ideální velikost a typ armády USA
- ochota a důvody použití vojenské síly USA ve vzdálených oblastech
- názor na výdaje ohledně obrany USA

¹ Z orig. „*Viewing American policy through this particular historical lens ... promises to yield richer results for analysts and policymakers alike.*“ (Mead, 1996: 2)

- názor na míru zapojení do aliancí, mezinárodních organizací
- vztah k diplomacii a k šíření demokracie/svobody mimo USA

S ohledem na téma práce bude po krátkém představení všech čtyř podrobněji popsána tradice jacksoniánská.

Hamiltonovská tradice je pojmenována podle ministra financí Alexandera Hamiltona (v úřadu 1789 - 1795), vojenského pobočníka George Washingtona a prvního ministra financí USA (v letech 1789 až 1795), který zdědil dluh USA z Války za nezávislost². Pravdou je, že jako ministr financí sice tento otec zakladatel neměl reálnou moc přímo vykonávat svou agendu zahraniční politiky, jakou by měl jako prezident, avšak názor na to, jakým směrem by se měly USA vydat, měl jasně vyhraněný a nezdřáhal se ho vyjadřovat a v rámci svých možností prosazovat.

„Hamiltoniáni považují silnou alianci mezi federální vládou a velkým byznysem za klíčovou jak v otázce domácí stability, tak efektivních kroků v zahraničí, a dlouhodobě se zaměřují na národní potřebu být integrován do globální ekonomiky za příznivých podmínek“ (Mead, 2001: xvii)

Z Meadova shrnutí nejdůležitější myšlenky Hamiltoniánů lze vyčíst, že národní zájem je pro ně úzce spjat s obchodováním a obchodními zájmy USA, skrze které je následně nahlíženo na národní bezpečnost apod. V době A. Hamiltona se svět dostával do století, které ovládla Velká Británie s velmi podobnými zájmy a cíly – obchod a jeho zabezpečení spolu s dohledem nad rovnováhou sil v Evropě. (Mead, 2006: 3) Za národní zájem, který jim Britové usnadňovali chránit bylo zajišťování tzv. Svobody moří³, která se ve dvacátém století s rozvojem

² <http://www.treasury.gov/about/history/Pages/ahamilton.aspx>, 18.3.2012

³ Z orig. Freedom of the seas – „...v nejužším slova smyslu zahrnuje svobodu amerických občanů, amerických produktů a amerických lodí cestovat kamkoli na světě si přejí za účelem mírumilovného obchodování.“ (Mead, 2001: 106)

technologií rozšířila na Svobodu vzdušného prostoru⁴. (Mead, 2001: 105 - 107)

Armáda by podle Hamiltona nemusela být velmi početná, nicméně prosazuje její co nejvyšší profesionálnost. (Mead, 2006: 1) Důležitou roli mělo podle Hamiltona námořnictvo, jelikož umožňovalo USA udržet si nezávislost v mezinárodních vztazích (Kane, 2006: 36). Jako důvod pro nasazení armády zjevně pro Hamiltoniány bylo ohrožení obchodních zájmů USA či podmínek, ve kterých měli představu, že by jim mělo být umožněno obchodovat. Okolnosti rozpadání světového pořádku po přelomu devatenáctého a dvacátého století přesvědčily Hamiltoniány o nutných investicích především v oblasti námořnictva. (Mead, 2001: 124)

Na aliance a dohody pohlížel Hamilton jako na příliš „měkké“ nástroje, které samy o sobě nemohou nahradit sílu a moc. (Kane, 2006: 37) Z druhé strany, jak je zmíněno výše, USA měla výhodu „výjimečných vztahů“, která ve skutečnosti do velké míry fungovala jako aliance obou zemí a tak by pro Spojené státy bylo nemoudré riskovat je pro alianci s jiným státem, kulturně i ideově vzdálenějším jak Velké Británii, tak sobě samým. Jak Mead upozorňuje, je to právě tento vztah, který USA přivedl jak do obou světových válek, tak do Studenové války – bránit pozici Velké Británie znamenalo pro USA bránit ochranu svých vlastních zájmů. (Mead, 2001: 117).

Hamiltoniáni sdílí s realisty z evropského prostředí pohled na lidskou povahu, která je od přírody chamtivá – chovají se proto velmi nedůvěřivě. (Mead, 2006: 3) Nicméně, jejich diplomacie je podle Meada „méně defenzivní a více optimistická“ než diplomacie Evropských velmocí. (ibid.: 6) Diplomacie Hamiltoniánského stylu byla jakýmsi vylepšením velmocenské diplomacie kontinentální Evropy, jelikož nepočítala s konfliktem jako s hrou s nulovým součtem. (Mead, 2001: 105) USA měly svou situaci usnadněnou skutečností, že udržovala se Spojeným královstvím tzv. výjimečné vztahy, na které se mohla především

⁴ Z orig. Freedom of the skies

v bezpečnostní otázce spolehnout po celé 19. století. Ostatních zemí se týká tzv. Politika otevřených dveří neboli požadavky, aby USA mohly obchodovat ve všech přístavech za stejných (co nejvýhodnějších) podmínek. (Mead, 2001: 107). Hamiltoniánská tradice se nevěnuje šíření demokracie jako takové. V tomto ohledu se projevuje její realismus - je jisté, že důležitější, jak s danou zemí zahájit a udržovat obchodní styky, než zajišťovat životní podmínky občanů cizího státu.

Jeffersonovská tradice nese jméno třetího amerického prezidenta, Thomase Jeffersona (v úřadu 1801-1809), Otce zakladatele, který vytvořil první nástin ústavy USA.⁵ Do centra zájmu americké zahraniční politiky se díky němu dostala snaha očistit USA zevnitř, aby mohly svou modelovou demokratickou domácí politikou inspirovat ostatní země, které by je měly následovat. Hlavním zájmem USA je podle této tradice pečovat o univerzální hodnoty, které podmiňují a doprovází demokracii.

„Jeffersoniáni stojí za tím, že americká zahraniční politika by se měla méně starat o šíření demokracie v zahraničí a více ji chránit doma; jsou již historicky skeptičtí ohledně Hamiltoniánských a Wilsonovských politik, ve kterých se USA zapojují s neochotnými⁶ spojenci a zvyšují tak riziko války...“ (Mead, 2001: xvii)

Podle Jeffersonova přesvědčení, *„... by se zahraniční záležitosti měly ubírat podle amerického vzoru...jako výsledek ochrany a prosazování individuální svobody a prosperity“* (Hendrickson, Tucker, 1990: 143). Hlavním národním zájmem byly pro Jeffersona hodnoty amerického dědictví (pro Američany přirozeně velmi cenné), které jsou jedinečné a pro které je naprosto základní demokratická společnost. (Mead, 2001: 175 – 177)

Armáda má v Jeffersoniánském proudu důležité místo jako obránce demokracie, pokud by ji někdo chtěl ohrozit. Nejedná se pouze o hrozbu

⁵ <http://www.whitehouse.gov/about/presidents/thomasjefferson/>, 20.3.2012

⁶ z orig. unsavory

vnější, tedy útok na USA, ale je třeba mít na mysli, že americká demokracie by byla ohrožena zevnitř, pokud by vnějším pokusům byla nucena odolávat dlouhodobě. (ibid.: 185) Avšak v omezení toku financí do armády a námořnictva⁷ lze pozorovat odklon od možnosti použití síly k prosazování amerických zájmů. V jeho funkčním období se rozloha USA zdvojnásobila. Jak však upozorňuje Nau, nešlo v jeho případě o pacifistický postoj, když se nehlásil k násilné expanzi, jelikož k dosažení koupě Luisiany využil „...všechnu vojenskou, především námořní, sílu, kterou měly USA v té době k dispozici s kombinací hrozeb a obratné diplomacie...“ (Nau, 2008).

Ohledně aliancí Jeffersonovci dávají přednost samostatnosti, například odkoupení Luisiany od Napoleonské Francie Jeffersona zachránilo před složitým diplomatickým manévrováním mezi spojenectvím s Velkou Británií či Francií, pokud by Napoleon nebyl ochoten se Luisiany vzdát. (Perkins, 1993: 47) Z přesvědčení, že Amerika se nemá zapojovat do kontinentálních sporů, se rozhodl bojovat proti Francii způsobem, který se nakonec ukázal jako nešťastný. Nepopulárním embargem⁸, které vyhlásil v roce 1807, uškodil ze všeho nejvíce své zemi a způsobil útlum obchodu.⁹

K vyhlášení embarga vedlo Jeffersona přesvědčení o tom, že USA jsou dost silné na „vítězství bez války“¹⁰ prostřednictvím tzv. diplomacie mírového donucování¹¹. Jak se však ukázalo, USA ještě nebyly natolik silné, aby takovou politiku mohly aplikovat a neúčinnost embarga to prokázala. (Hendrickson, Tucker, 1990: 141-144) Jefferson věřil, že morální moc USA je neoddiskutovatelná a že je osudem amerického národa „...jít za příklad celému světu jak v zásadách chování společnosti, tak ve směru který sleduje v zahraniční politice.“ (ibid.: 137).

⁷ <http://www.whitehouse.gov/about/presidents/thomasjefferson/>, 20.3.2012

⁸ Ibid.

⁹ Úpadek obchodu byl však zčásti zapříčiněn i válkami, které následovaly a z dlouhodobého hlediska se americký obchod díky pevným základům dokázal obnovit. (Perkins, 1993: 93)

¹⁰ z orig. Conquering without war

¹¹ Z orig. Peacable coercion

Wilsoniánská tradice nese jméno 28. Prezidenta Spojených států amerických Woodrow Wilsona - následníka revolucionářů, kteří „*snili o republikánském světě a doufali v mezinárodní mír založený na globální prosperitě...*“ (Perkins, 1993: 23). Pochopitelně, pro mezinárodní systém byl neopomenutelným snahami po konci první světové války o založení Společnosti Národů.¹²

„Wilsoniáni věří, že Spojené státy mají šíření amerických demokratických a společenských hodnot do celého světa jako morální povinnost a důležitý národní zájem, za účelem vytvoření mírumilovné mezinárodní komunity, která přijímá vládu práva.“ (Mead, 2001: vii)

W. Wilson chápal jako zahraniční zájmy USA nejen jejich bezprostřední národní zájmy, ale obecně „...*zájmy lidskosti jako takové.*“ (Cole, 1999: 3) Kromě péče o mezinárodní pořádek se tak Wilsoniáni mají zájem starat i o situaci, která vládne v jednotlivých státech – národní zájem se v jejich podání rozrůstá do téměř misionářské podoby ochrany co nejvíce lidských bytostí a to i za hranicemi USA. (Mead, 2001: 138-139)

Armáda je nutná, jelikož svět je nepřátelský a šíření svobody a demokracie je třeba podložit vojenskou silou, kterou se Wilsoniáni nezdráhají vyslat do boje s páchaným neprávem v podobě misí, a to i ve vzdálených oblastech např. Evropě. (Cole, 1999: 3) Důvodů, které jsou podle Wilsoniánů dost vážné, aby v nich USA vojensky zasáhli, Cole vyjmenovává několik. Prvním z důvodů je podezření, že národ je sám sobě nebezpečný a USA tam vyšle vojáky pro znovunastolení pořádku a udržení situace ve státě nemírové úrovni. (ibid., 4) Dalším z příkladů, kdy se přítomnost amerických jednotek může měnit mezi policejní funkcí, intervencí a snahou o spasení, je výskyt kriminálního individua, většinou místního vůdce, kterého se USA vydá hledat a potrestat. (ibid., 4-5)

¹² A následným aktem amerického senátu, který Spojeným státům „nepovolil“ SN.

Wilsoniánská tradice věří v teorii demokratického míru, ve smyslu, že jsou spolehlivějšími partnery, a pokud má USA dostatečné prostředky na to, aby v daném státě politickou situaci vylepšila a pomohla většině občanů státu přejít si mír, měla by tak učinit. (Mead, 2001: 162-163)

Wilsonovo myšlenky se po většinu dvacátého století neprosazovaly, avšak po skončení studené války se jeho myšlenky opět vrátily do zahraniční politiky USA. J. Cole uvádí dva shodné parametry mezinárodního systému doby W. Wilsona a post-studenoválečné doby – multipolaritu mezinárodního systému a existenci nové, lepší technologie, která rozděluje svět na ty, kdo k ní přístup mají a na ty, kdo ne¹³. (Cole, 1999: 2-3) Pro prosazení wilsoniánské tradice je typický multipolární mezinárodní systém, nakloněný mezinárodnímu obchodování a volnému trhu, důležitým faktorům Wilsoniánů. (ibid., 3)

Wilsoniánská tradice není ve svých plánech na lepší, liberálnější světový pořádek optimistická jako např. jeffersonovská. Nevěří, že státy svobodu a jiné americké hodnoty přijmou za své sami od sebe. Aby se tak stalo, pomáhá jim v tom Amerika uzavíráním mnohých úmluv a dohod, ve kterých se mezinárodní pořádek postupně definuje a všichni aktéři se podle všech uzavřených dohod, pravidel, budou následně chovat. Wilsonovská tradice podporuje růst demokracie, snaží se docílit efektivnějšího zapojování menšin a stojí za projekty zahrnující i „ne-Evropský svět“, aby tak USA naplnila své misionářské poslání, jelikož podle nich Revoluce neskončila a je na amerických bedrech ji šířit dál. (Mead, 2001: 167)

Jacksoniánská tradice – lidová tradice, kterou do národní politiky přinesl Andrew Jackson. Prezident, který se objevil v době, kdy USA potřebovaly osobnost, která by je vyvedla z neklidné situace po válce

¹³ Z orig. have and have nots

s Velkou Británií¹⁴. (Johnson, 1997: 209) Andrew Jackson byl důsledným zastáncem pravých amerických hodnot popsaných blíže v následující kapitole. Všechny tři tradice, popsané do tohoto bodu práce, svými charakteristikami odpovídají národu, který má cíle, které ho povznášejí nad dobu jejich vzniku a implikují, že USA by měl být primárně mírumilovný národ. Jak však W. R. Mead podotýká, „...*Spojené státy americké jsou nejnebezpečnější vojenskou mocí v historii světa.*“ (Mead, 2001: 219), a současně upozorňuje, že USA „...*jednoduše není národem obchodníků, misionářů a ústavních právníků.*“ (ibid.: 220). Jacksonovská tradice je v několika ohledech odlišná od všech ostatních. Základním rozdílem je její obyčejnost, skrze kterou je blízká většině rodilých Američanů, protože běžné americké hodnoty aplikuje na svět vysoké politiky.

„Jacksoniáni věří, že nejdůležitějším cílem vlády USA jak v domácnosti, tak v zahraniční politice, by měla být fyzická obrana bezpečnosti a ekonomického blahobytu amerického národa.“ (Mead, 2001: vii)

Jacksoniánství není založeno na (pro běžné Američany uměle definovaných) intelektuálních základech, ale spíše na myšlenkách vycházejících z charakteru, zvyků a pevných základů tradice tzv. Skot-Irů.¹⁵ Profil takových osadníků, později Američanů, byl dán jednoduše tím, že museli žít v poměrně krutém světě „divokého západu“. Jejich chápání života se odvíjí od obtížných životních podmínek jak v jejich mateřské zemi, tak v nových hraničářských oblastech. (Mead, 1999: 4) Pro Američany byl A. Jackson prezidentem, který z vysoké (a tím i zahraniční) politiky udělal záležitost, která se jich téměř osobně týká. Stalo se tak například i prosazením benevolentnějších měřítek pro získání volebního

¹⁴ Válka (1812 – 1814) byla ukončena smlouvou v Gentu, avšak boje pokračovaly kvůli pomalému šíření informací ještě o rok déle. (Treaty of Ghent 1814 (<http://www.dipublico.com.ar/english/great-britain-usa-treaty-of-ghent-1814/>, 2.4.2012)) Bitva u New Orleans byla vedena po podepsání dohody, avšak díky ní bylo Brity Američanům dovoleno expandovat na západ směrem k Tichému oceánu přes odpor pouze místních Indiánů (ibid.). A. Jackson podle W. R. Meada tak vyhrál jednu z nejdůležitějších bitev 19. století (Mead, 2001: 223)

¹⁵ Z orig. Scot-Irish (Mead, 1999: 3-4)

práva. (Mead, 2001: 224) Své voličské základně (a postupně nejen své) poskytl vzorec chování pro mezinárodní systém, kterému sami rozuměli, a zvýšil počty těch, kteří věřili, že svou volbou dokážou do rozhodování také zasáhnout.

2.2. Jacksoniánská tradice v zahraniční politice USA

W. R. Mead charakterizuje politiku Jacksoniánů jako „...vyjádření společenských, kulturních a náboženských hodnot velké části americké veřejnosti.“ (Mead, 1999: 3) Jacksoniánství staví na hodnotách, které byly běžné v komunitách, skrze které se dostaly do základů této morálně hluboce založené tradice. S lidovostí, která je výhodou, co se týká lákavosti stoupenců, přichází i fakt, který jacksoniánskou tradici znevýhodňuje v očích cizinců, ale i intelektuálněji založených spoluobčanů – jelikož se mnoho ze zastánců této tradice příliš nezajímá o zahraniční dění, tak dělají dojem, že obecně nemají přehled o okolním světě a jejich vědomosti nepřesahují hranice USA. (Mead, 2001: 244)¹⁶

Národní zájem je pro Jacksoniány naprosto jasný – to nejcennější, co USA má, je národní čest. Již od dob Britsko-americké války je pro ně nemyslitelné, aby ji pošpinili ať už zbabělým chováním či nedodržením jednou oficiálně vyhlášených závazků.¹⁷ (Mead, 2001: 250-251) Národní čest a její jednotlivé aspekty vychází z pojetí života v komunitách. Tím nejcennějším, co každý jedinec komunity má, je čest. Každý člen komunity má žít podle souboru pravidel, která Mead nazývá „*Jacksoniánský kodex*“¹⁸ či „*Jacksoniánský kodex cti*“.¹⁹ Pravidly Jacksoniánského kodexu, která pochopitelně platí především pro každodenní život Američanů, avšak A. Jackson vyžadoval jejich

¹⁶ Mead nenaznačuje, že by stoupci jacksoniánské tradice snad byli hloupí – jeho argumenty se dotýkají faktu, že jich je jednoduše velmi mnoho, a tak i těch neformovaných je poměrně více než u ostatních.

¹⁷ Autor ilustruje popsaný postoj ilustruje na konfliktu v Kosovu, který z jeho podstaty Jacksoniáni nepodporovali, avšak prohra války je pro ně natolik nepřijatelná, že postupně začali podporovat nasazení co největší možné síly. (Mead, 2001: 251)

¹⁸ Z orig. The Jacksonian Code (Mead, 1999: 5)

¹⁹ První termín používá autor ve článku z roku 1999, druhý termín je používán v knize *Special Providence* z 2001.

dodržování a respekt k nim i na úrovni zahraniční politiky jsou: samostatnost a soběstačnost každého jedince, rovnost před zákonem, individualismus, finanční vychytralost a odvaha. (Mead, 1999: 6-7) Vyjmenované kvality vlastnosti jsou dobrým důkazem pro nedůvěru Jacksoniánů ve výhody reprezentativní demokracie, jelikož se do jejich čela tak může dostat člověk, který není příkladem a dávají proto přednost přímé demokracii v podobě referend, ve kterých každý čestný člověk volí podle svého nejlepšího svědomí. (Mead, 2001: 238) Jako svého vůdce rádi vidí vojenského velitele či schopného válečného hrdinu, který by měl ideálně mluvit na rovinu a neschovávat se za kombinované a složité sliby. (ibid.: 240)

Nejdůležitějším dodatkem americké ústavy je pro Jacksoniány druhý dodatek. (ibid.: 225) Nošení zbraně je pro dodržování pravidel při životě v rámci níže uvedeného kodexu velmi důležité a aktivní podpora druhého dodatku přetrvává do dnešních dnů. Přeneseně lze její význam spatřovat i jejich podpoře armády a zbrojení. Tak jako je jedinec povinen bránit svou čest a mít možnost vymáhat silou dodržování kodexu, protože to je důležité pro něj a celou jeho komunitu, tak stejné právo a povinnost má i stát v prostředí mezinárodního systému. Slovy W. R. Meada, „...*na rozvracování zahraničních vlád a páchání atentátů na cizí vůdce, u kterých je jasné, že mají špatné úmysly, není vůbec nic špatného.*“ (Mead, 1999: 10). Proto obhajuje tradice všechny dostupné prostředky, které umožní zabránit takovým úmyslům včetně preventivních válek.²⁰ (ibid.)

Právě názor na válku je důvod ochoty, se kterou Američané přijímají vysoké částky federálních peněz, které jsou každoročně vynaloženy na armádu. Podpora války vychází z historie jejich předků, kteří byli po

²⁰ „At times, we must fight pre-emptive wars.“ (Mead, 1999: 10)

mnoho generací zvyklí na život ve víru válečného konfliktu.²¹ Nedůvěřivost Jacksoniánů ve federální vládu je veliká a jediná její větev, která má jejich podporu je Pentagon. (Mead, 1996: 1-2) Jako nutné zlo existenci federální vlády a její pravomoci přijímají právě z důvodu obrany země a všeobecného blaha komunit, a tak přestože jsou přesvědčeni o korupci v prostředí všech vládních institucí. (Mead, 1999: 9) Armáda je pro v Jacksoniánské tradici naprosto zásadní. Jelikož v jejich pohledu na svět jde zajistit blaho federace obranou národních zájmů a cti, tak je s Jacksoniány vydržování schopné armády neodmyslitelně spjato. Okolní svět je nehostinný a nepřátelský, proto Jacksoniáni nevěří ve velké zapojení USA do humanitárních pomoci prakticky jakéhokoli typu, v jakém ho podporují Wilsoniáni či Hamiltonovci. (ibid.: 10)

Šíření demokracie není pro Jacksoniány vůbec otázka, která by se na mezinárodní scéně měla řešit. Jejich chápání osobní a individuální zodpovědnosti se na chování států vztahuje, nicméně inklinují k realistickému modelu, když vnímají stát přibližně jako tzv. černou skříňku²² a nezajímají se o vztahy státu se svými obyvateli. Zajímá je pouze, zda se stát chová v mezinárodních vztazích čestně a USA podle toho nastaví úroveň chování svého. Jacksoniáni nevěří nejen v domácí, ale i mezinárodní americké „*konání dobra*“²³ (Mead, 1999: 2). Zapojování do mezinárodních organizací či aliancí není pro Jacksoniány, kteří zdůrazňují nutnost samostatnosti, ničím populárním. Pokud se státy o sebe neumí postarat sami, tak k nim USA nemohou přistupovat jako k sobě rovným nebo jim dokonce pomáhat a financovat takovou pomoc na úkor vlastních občanů. Politici, kteří jednají v souladu s Jacksoniánskou tradicí vždy budou proti zapojování své země do mezinárodních organizací (NATO, OSN), podporování výdajů na pomoc

²¹ Skotové – národ, který pochází z oblasti, která snad nikdy v historii nebyla klidná – již od dob, kdy samotní Římané uznali, že celý ostrov Británie jednoduše nedobijí. Irové – národ, který prožil celou historii spjatou s existencí náboženského sporu s velmi násilnými výlevy až do nedávné historie.

²² Z orig. the black box

²³ Z orig. do-gooding

cizím státům a obecně jakýmkoli krokům, které by přesměrovaly tok prostředků směrem od svých voličů směrem do zahraničí. (Mead, 2001: 225)

Diplomatické jednání politiků v duchu jacksoniánské tradice se odvíjí od jejich hodnotového žebříčku. Stejně jako je pro ně nejdůležitější charakteristikou jedinců čest a její obrana, tak v mezinárodním prostředí se tato hodnota projevuje jako národní čest/ národní hrdost. S nepřáteli jednají podle toho, zda uznají, že se aktér chová či nechová podle mezinárodních zvyklostí a práva. V realitě se takový přístup projevuje tak, že pokud je americká národní hrdost, a tím pádem i reputace USA, v ohrožení, Jacksoniáni se nezdráhají jí bránit. (Mead, 1999: 13) Přestože věří ve výjimečnost USA, tak nejsou přesvědčeni, že by jakákoli zahraniční politika dokázala pomoci vytvořit liberální světový pořádek. (Mead, 2011: 4) Podle Meada Jacksoniáni vyžadují, aby jejich diplomacie byla „...*mazaná, rozhodná a o nic poctivější než kohokoli jiného.*“²⁴ (Mead, 1999: 10) Otázku války obecně Jacksoniáni vidí poměrně černobíle. Pokud nepřítel porušil mezinárodní právo a způsobuje tak Americe škodu, či se k tomu prokazatelně chystá a ohrožuje tím národní zájmy (a tím pádem i národní čest) Spojených států amerických, tak je nutné okamžitě zakročit. Jakmile se tak stane, tak se Jacksoniáni nezdráhají vynaložit všechnu dostupnou sílu, aby své zájmy ubránili a jak lze pozorovat na historii válek 20. století, ač jsou Američané opatrní a citliví na ztrátu vlastních jednotek nebo dokonce obyvatelstva, o nepříteli, který se chová nečestně a využívá zákeřných taktik, toto neplatí, a dokud se nevzdá, tak nemůže počítat se slitováním, jelikož Jacksoniáni se spokojí pouze s bezpodmínečnou kapitulací. (Mead, 1999: 3, 13-14) Co se týká imigrace, nejsou jí Jacksoniánští Američané nakloněni, protože stále věří, že jejich unikátnost je nepřenosná, avšak za posledních více než tři sta let se prokázalo, že i imigranti dovedou jejich hodnoty přijmout,

²⁴ Z orig. „...*cunning, forceful and no more scrupulous than anybody else's.*“ (Mead, 1999: 10)

i když v dřívějších dobách se však jednalo především o Evropské imigranty. (Mead, 2001: 227-231)

Politická příslušnost není vyhraněná, avšak od prezidenta Nixona, se Jacksoniáni kloní ke GOP – během Studené války, byli převážnou většinou na straně tzv. „jestřábů“²⁵, propagujících použití síly. (ibid.: 224) Jsou obecně podezřívaví ohledně politických elit, protože nevěří, že dokážou artikulovat zájmy, které jsou doopravdy v zájmu lidu. (Mead, 1999: 4) Na druhé straně tvůrci zahraniční politiky a vědci hodnoty, historii a projevy jacksoniánské tradice opomíjejí či nepovažují za hodnou pozornosti, což je podle Meada špatné, jelikož tak pomíjí velmi důležitou sílu skrývající se ve společnosti USA. (Mead, 2001: 224) Událostí, která ukázala, jak probudit hněv Jacksoniánů byla útok 9/11 – nepřítel, který nectí pravidla konvenční války, zaútočil na americké půdě na americkou bezpečnost doslova před jejich zraky, na takovou výzvu Jacksoniáni nemohli nezareagovat. (Mead, 2010a)

Jacksoniáni v novodobé historii, především v souvislosti s Tea Party Movementem W. R. Mead dále dělí na Palinity²⁶ a Paulity²⁷ a předpovídá, že zvítězí proud Palinitů. (Mead, 2011: 8) Shoda mezi těmito dvěma proudy panuje například v názoru na liberální internacionalismus, jelikož v uzavírání a dodržování smluv a práva nevěří. (ibid.: 9) Obecně lze říci, že Palinité přesněji sledují nálady americké veřejnosti než Paulité, kteří tak někdy platí cenu za to, že stojí pevně za svými názory, i když se nálada veřejného mínění změní. Palinité nejsou přívrženci zahraničních operací USA, avšak cítí, že pouze odejít z konfliktů, které USA vede (například co se týká bojů proti teroristům), není možné, protože jediný přípustný konec sporu je pro ně výhra Spojených států. (Mead, 2011: 8) Paulité, neo-izolacionisticky nahlížející na světové události dávají přednost úplnému opuštění všech zahraničních misí USA. (ibid.: 8) Mead určuje jako jasný příklad jejich rozporu situaci podpory Izraele. Z podstaty

²⁵ Z orig. Hawks

²⁶ bývalá kandidátka na viceprezidentku Sarah Palin

²⁷ kongresman Ron Paul

Izraelského chování a hodnot jsou jim Jacksoniáni blízcí, jelikož je jako národ uznávají pro jejich charakter (odvaha, determinovanost...) a zároveň je oblast Blízkého východu důležitá pro zajišťování národních energetických zájmů USA. (Mead, 2011: 9) V další kapitole bude přesněji představen program jak R. Paula, tak S. Palinové, kterými se prezentují.²⁸

2.3. Populismus, nacionalismus a výjimečnost USA

Walter Russell Mead nazývá TPM „*populistickou a nacionalistickou politickou vzpourou*“ (Mead, 2011: 2). V následující kapitole budou jednotlivé pojmy stručně každý zvlášť představeny. Dále bude zmíněna americká výjimečnost, kterou zmiňuje naprostá většina autorů – přítomnost této myšlenky důležitým způsobem ovlivňuje americké smýšlení o sobě samých, u jacksoniánské tradice je přítomná stejně jako u všech ostatních.

Populismus má v americké politice tradici dlouhou již několik století. Demokratické zřízení USA napovídá, že občané se nebudou bát vyjádřit svůj souhlas ale i nesouhlas, pokud se budou cítit, že je tak třeba. Populisté, jak je popsala M. Canavanová jsou lidé, kteří „*vidí sami sebe jako pravé demokraty, vyjadřující všeobecně sdílené rozhořčení a názory, jenž jsou systematicky ignorovány vládou, mainstreamovými stranami a médii*“ (Janovanová, 2005: 2).

Nacionalismus v USA je komplikovaný definovat sám o sobě, jelikož Američané nemají žádnou hluboko sahající historii, na které by svou národnost mohli stavět. Použita bude definice vyjádřená historikem Perkinsem, který popisuje republikánský nacionalismus jako „*...mladistvý, jak energický, tak nejistý, silně ovlivněný lokalismem...*“ (Perkins, 1993: 22). Lokalismus je termín označující stav, ve kterém se vládnoucí reprezentace nechává co největší mírou rozhodování ovlivňovat lidmi,

²⁸ Od Rona Paula se dá očekávat relevantnější materiál, jelikož se v rámci své prezidentské kampaně účastní množství debat, ve kterých je nucen zaujmout jasný postoj. Nicméně, S. Palin je pravidelnou komentátorkou, kterou si zvou televizní stanice, a tak je možné si o jejím postoji vytvořit taktéž ucelený obraz.

kterých se rozhodnutí přímo týká.²⁹ Až po vyhrazení vůči Evropě mohli američtí nacionalisté stavět svou národní tvář. Obdobně lze pozorovat, že ačkoli se považovali Američané za výjimečné, vyhrazovali se výhradně vůči Evropanům. Perkins uznává, že proces byl pomalý, avšak důvěra v podobnost států mezi sebou³⁰ se ukázala jako dobrý základ pro vznik nacionalismu, který se z podobnosti států vyvinul a přetrval. (Perkins, 1993: 20)

Americká výjimečnost USA provází od jejich počátků, kdy již svou expanzi po Severní Americe nazývali „zjevným předurčením“ (Kissinger, 1994: 29). Výjimečnost, kterou Američané cítí a díky které jsou si jisti svým posláním zlepšovat svět, jim podle Meada dává jejich náboženské založení.³¹ V dnešních USA je náboženská víra stále důležitá, a proto i postoj kandidátů v této oblasti může být směrodatný jak pro voliče, tak pro úspěch jednotlivých kandidátů. Vliv, jaký má náboženská příslušnost na voliče je zřejmý. Zajímavější je náboženské vyznání sledovat vzhledem ke kandidátům a jeho vlivu na potencionální rozhodnutí v zahraniční politice. W. R. Mead rozděluje Americké věřící křesťany na tři větve a říká o nich: „...*fundamentalisté jsou hluboce pesimističtí ohledně otázky světového řádu a vidí nepřemostitelnou propast mezi věřícími a nevěřícími. Liberální jsou optimističtí ohledně vyhlídky světového řádu a vidí jen malý rozdíl mezi křesťany a nevěřícími. A evangelíci stojí někde mezi těmito extrémami.*“ (Mead 2006: 2) U analýzy z toho důvodu bude u kandidátů, kteří se výrazně nábožensky definují tento fakt připomenut.

²⁹ <http://www.publications.parliament.uk/pa/cm201012/cmselect/cmcomloc/547/54705.htm#n17>, 9.4.2012

³⁰ Jak říká, „...*v koloniích věřili, že razí životní styl, který se podobá více ostatním koloniím než kterékoli jiné Evropské společnosti.*“ (Perkins, 1993: 20)

³¹ Doslova W.R.Mead říká: „*Religion explains both American's sence of themselves as a chosen people and their belief that they have a duty to spread their values throughout the world.*“ (Mead, 2006: 1)

2.4. Internacionalismus a izolacionismus v USA

Izolacionismus a internacionalismus jsou pojmy, které neodmyslitelně patří k analýze zahraniční politiky USA. Oba termíny jsou všeobecně známy, avšak jejich přesná je definice problematická. Důvodem, který uvádí A. Johnstone je jejich časté užívání a zpolitizování, které vedlo k nadužívání obou termínů a definovat především „internacionalismus“ tak, aby jeho význam vyhovoval okolnostem, při kterých je používán, je téměř nemožné. (Johnstone, 2011: 7-8) Oba termíny se vyvinuly v rámci politiky USA především v době před první světovou válkou a ve svém původním významu platily na vztahy USA a evropských mocností, jako póly zahraniční politiky USA byly legitimizovány např. Monroeovou doktrínou. (Mariano, 2011: 43) Izolacionismus byl v USA přítomen již od počátku jejich historie - „*Revoluce sama o sobě byla aktem izolace*“ (Perkins, 1952: 10). Nejblíže k veřejnému přijetí izolacionismu může být považováno vyhlášení americké neutrality v roce 1793, která vznikla z výjimečné shody T. Jeffersona a A. Hamiltona. (ibid.: 108)

Zpočátku oficiální státní doktrínou přiklonění se k jednomu ze směrů nebylo, a to z prostého důvodu – USA si cenily bezpečnosti, kterou jeho zástupci cítili a uvědomovali si, že USA jsou moc slabé na to, aby si mohli „...dovolit luxus indoktrinazace izolace, který si později mohli dovolit jako silnější národ.“ (ibid.: 46) V této době se izolacionismus v praxi projevoval přinejmenším tím, že Spojené státy měli nemnoho stálých zástupců u dvorů evropských mocností. (ibid.: 76) Misí za hranicemi USA bylo požadováno obecně málo, ne více než šest. (ibid., 59) „*Rozvoj izolacionistického ducha byl úzce spjat s nacionalismem.*“ (ibid.: 22) Izolacionismus se v USA vyvinul díky americké výjimečnosti, zmíněné dříve. (Kissinger, 1994: 146) Izolacionistický postoj je obhajován Thomasem Painem, který tvrdí, že nezávislosti USA lze dosáhnout i bez zapojování se do aliancí s cizinci. (Perkins, 1993: 24)

Od vyslovení Monroeovy doktríny v roce 1823 se začal postupně měnit pohled nejen na izolacionismus v době, ve které lidé žili, ale také zpětně, a tak došlo k tomu, že v širokém povědomí Američanů se postupně zapomnělo na to, že Otcí zakladatelé a diplomaté jejich věku byli izolacionisty pouze smýšlením, avšak ve skutečnosti se museli chovat tak, aby USA mohli vůbec existovat jako samostatný stát. (ibid.: 47) Porušení izolace USA zapojením se do válečného konfliktu bylo možno, pouze pokud by se vynořila „...*přímá hrozba národním zájmům*...“ (Schlesinger, 1995: 2) Proto, když jeffersonovsky smýšlející Albert Gallatin navrhl, aby armáda USA pomohla Řecku ve válce proti Turkům, byl tento návrh Monroem opominut. (Perkins, 1993: 50)

Nutné je připomenout, že se politikové, historikové a vědci v oboru americké zahraniční politiky neshodují na míře, v jaké byly USA izolacionistické. W. R. Mead například uvádí, že je nepochopitelné považovat zahraniční politiku USA za izolacionistickou, když ještě na přelomu devatenáctého a dvacátého století nejen jedná s Velkou Británií ohledně fungování světa, ale je zapojena v řešení situace v Číně, válce se Španělskem a ostatních záležitostech, které dokazují, že ve skutečnosti se USA izolacionisticky příliš nechovaly. (Mead, 2001: 3-5) W.Wilson, obecně vnímán jako izolacionistický prezident, byl podle Henryho Kissingera ve skutečnosti „...*pravým opakem izolacionismu*...“ (Kissinger, 1994: 40) Nicméně, generace izolacionistů, jež se zformovala po dvou proběhlých světových válkách v druhé polovině 20. století oficiálně již uznávala, že od dob druhé světové války je nemožné se snažit navrátit do izolace, avšak upozorňovala na nutnou opatrnost při používání amerických vojenských sil. (Johnson, 1970: 137-138) A. Schlesinger je ohledně izolacionismu nového typu skeptický a tvrdí, že v druhé polovině 20. století klasický izolacionismus „...*převzal formu unilateralismu*...“ (Schlesinger, 1995: 5) V praxi lze tento vývoj pozorovat od konce Studené války, od kdy je veřejnost v USA méně ochotna vysílat

své jednotky bojovat za, z pohledu Američanů, cizí zájmy. (ibid., 7) Unilateralistický postoj se tak stal znakem amerického izolacionismu.

Internacionalismus v americké zahraniční politice obecně zahrnuje významné zapojení USA do světových záležitostí v rozsahu, který přesahuje hranici národních zájmů. V rámci internacionalismu jsou popsány dva typy, a sice liberální a konzervativní pojetí. Liberální internacionalismus je záležitost dvacátého století a podle G. J. Ikenberryho se dá dále rozlišit na tři modely, které pojmenovává jako verze 1.0, 2.0 a 3.0 liberálního mezinárodního řádu a charakterizuje je: *„První je asociován s myšlenkami, které přinesli Woodrow Wilson a Anglo-Američní liberálové do mezinárodního uspořádání po první světové válce; druhý je studenoválečný liberální internacionalismus post-1945 dekad; a třetí verze je jakýsi post-hegemonistický liberální internacionalismus.“* (Ikenberry, 2009: 71). Podle liberálních internacionalistů je mezinárodní spolupráce všeobecně přínosná a s její pomocí se daří čelit bezpečnostním výzvám stejně jako poskytovat slabším státům pomoc s modernizací a tak zpevňovat mezinárodní pořádek. (ibid.: 72) Konzervativní internacionalismus také považuje za důležité se angažovat ve světových záležitostech, avšak oproti liberálnímu je vyhraněnější, co se týká podmínek spolupráce. Rozdíl ve své práci vysvětluje H. Nau – liberálové upřednostňují rovnost, a proto spolupracují se všemi zeměmi bez výjimky, avšak konzervativci kladou větší důraz na svobodu a proto než uznají právo země na zapojení do mezinárodních struktur, tak vyžadují, aby byla osvobozena od diktátorů či jiných nesvobodných faktorů, třeba že k tomu je potřeba použít jak diplomacie, tak vojenské síly. (Nau, 2008) Obecně lze internacionalismus pojmut velmi široce a podle výčtu A. Johnstona je v literatuře zaměňován s pojmy jako intervencionismus, Wilsonianismus, imperialismus, transnacionalismus nebo dokonce globalismus či globalizace. (Johnstone, 2011: 13)

Intervencionismus je sám o sobě velkým tématem zahraniční politiky, avšak pro pozdější analýzu nebude používán – bude zachováno rozdělení názorů kandidátů a skupin pouze na ose mezi internacionalismem a izolacionismem. Jelikož přesné definování termínů není záměrem této práce, bude internacionalismus sloužit především jako protiváha izolacionismu. Pro tuto práci bude za izolacionismus považován přístup jak unilaterálního tak klasického izolacionismu, teda snaha o vyčlenění USA ze systému smluv, aliancí a závazků, ve kterých se nemohou rozhodovat samostatně. Internacionalistický postoj bude tak znamenat snahu a rétoriku, která má za cíl aktivně zapojovat USA do aliancí, konfliktů a dohod i v takových případech, kdy nejsou v přímém ohrožení americké národní zájmy.³²

³² H. Kissinger upozorňuje, že ne vždy stály tyto proudy proti sobě – například po konci druhé světové války se v rámci rozčarování ze právě prožitých válečných událostí na mnohém shodli. (Kissinger, 1994: 378) Dále připomíná, že se oba postoje z politiky USA doplňovaly, například když USA uznala Briand Kelloggův pakt, avšak odmítla se aktivně účastnit na vymáhání jeho dodržování. (ibid.: 380)

3. Tea Party Movement

Pro představení TPM je uvedena stručná historie vzniku hnutí a jeho struktura. Typologicky je zařazeno jako „grassroot movement“ zkráceně „grassroot“, avšak je nazývám i tzv. astroturfem. Historie novodobého TPM začala v roce 2009, pokračovala během senátních voleb roku 2010 a příprav 2011, které se nesly v duchu vybírání prezidentských kandidátů pro rok 2012. Krátce jsou v této části práce představeny hlavní otázky, o které se aktivisté TPM především zajímají. Do TPM patří lidé z oblastí celých Spojených států, různého věku i politického vyznání. Otázka politické příslušnosti kandidátů, jenž mají podporu některé ze skupin TPM je také zvažena. TPM nefunguje ve formě jedné velké organizace, nýbrž nevelkého počtu skupin, které pořádají většinou na sobě nezávazné akce. Kritérii pro výběr skupin uvedených v práci jsou členská základna, rozsah aktivit a vliv v rámci celé federace s ohledem na osobnosti a události analyzované v poslední části práce. Popularita se během několika let existence hnutí nejdříve prudce zvedla, avšak poslední dobou spíše upadá, jak je přiblíženo na konci úvodní části.

3.1. Typologické zařazení a vznik hnutí

Tea Party movement může být podle svého spontánního způsobu vzniku zařazen mezi tzv. „grassroots³³“ fenomény, avšak několika významnými politickými postavami v US byl opakovaně nazván „astroturfem³⁴“ poukazujícím na jeho uměle vyvolaný vznik. D. H. Smith, specialista na občanskou společnost a neziskové organizace³⁵, definuje grassroots jako „*lokální, výrazně autonomní, dobrovolníky vedené neziskové skupiny*“ (Smith, 1997: 115). Robert O. Bothwell dodává, že grassroots mohou být buď velmi omezené lokální komunitou, existovat v rámci širší komunity většího města či dokonce mít celonárodní dosah,

³³ Z anglických slov *grass* – tráva a *roots* – kořeny.

³⁴ Podle anglického slova pro umělý trávník – *astroturf*.

³⁵ <http://www.davidhortonsmithinternational.com/about.php>, 26.2.2012

avšak zdůrazňuje zásadní význam silné participace koncentrované v mezích geografických hranic. (Bothwell, 2010).

Obečný předpoklad, že se TPM zrodilo jako *grasroots* je napadán jako zavádějící. *Astroturfem* ho v den jeho pochodu dne 15.4.2009. nazvala například demokratka Nancy Pelosiová. (Beutler, 2009; Powers 2009) Jak zdůraznila v rozhovoru pro FOX TV, důvodem pro její tvrzení je přesvědčení, že přinejmenším některé skupiny TPM jsou podporovány „...jedněmi z nebohatších amerických občanů za účelem udržení pozornosti na snižování daních bohatých místo důležité střední třídy³⁶.“ (Beutler, 2009; Powers, 2009) Britský autor Monbiot je ve svých tvrzeních konkrétnější. Tvrdí, že TPM je *astroturf* a za jeho vznikem stojí bratři Kochové, většinou vlastníci *Koch Industries*, protože nadace *AFP* (*Americans for Prosperity*), pro jejíž rozvoj poskytl *Koch Industries* finance, se podílela na organizování TPM protestů. (Monbiot, 2010) Pro úplnost je nutné podotknout, že Monbiot sám přiznává, že je ovlivněn uskupením (*Astro*)*turf wars*, které o podvodu ohledně TPM natočili dokument.³⁷ Nicméně, pro účely této práce je TPM považován za přirozeně vzniklý *grasroots*. Pokud bude situace implikovat jiný závěr, bude na to čtenář upozorněn.

Povaha hnutí naznačuje, že je velmi obtížné přesně určit datum a místo vzniku či dokonce zakládající členy – to je naprosto nemožné. Historička Jill Leporeová uvádí, že kořeny novodobého TPM sahají do období války ve Vietnamu (Leporeová, 2010: 2), tedy do doby, kdy Spojenými Státy významně hýbala tématika zahraniční politiky.³⁸ Ovšem odvolávání se na historii a především hodnoty a dokumenty, které byly v minulosti přijímány a respektovány, se může stát nepřesným. Na

³⁶ “*It’s astroturf by some of the wealthiest people in America to keep the focus on tax cuts for the rich instead of for the great middle class*” (Beutler, 2009; Powers, 2009)

³⁷ astroturfwars.org (1.3.2012)

³⁸ Jak upozorňuje, události v Kambodži, které přišly na jaře roku 1970, „*donutily mnoho lidí přemýšlet o Bostonském masakru*“ (Leporeová, 2010: 2), jelikož se udály téměř na měsíc přesně 200 let po Bostonském masakru z roku 1770. Vznik v této době by ukazoval na izolacionistické hnutí. Na počátku 70. let se v protestech někteří demonstranti odvolávaly k Tea Party, když vyžadovali odchod amerických vojáků z Vietnamu. (ibid.: 2)

zvládnání výzev, které přináší 21. století je tím pádem potřeba spolehnout se především na současné osobnosti, prostředky a události. Autoři publikací o novodobém TPM se shodují, že se TPM prosadilo do veřejného života v roce 2009. Název hnutí jako první vyslovil Rick Santolli, reportér CNBC v souvislosti s dotacemi, které byli poskytovány za hypotékové krize v USA.³⁹ Později se vyvinulo i další vysvětlení názvu, a sice jako akronym „*Taxed Enough Already*“ (Leporeová, 2010: 5). Jako dvě nejvýznamnější akce, které nepochybně pomohly zviditelnit TPM byly vybrány tzv. *The Million-Taxpayer March*, uskutečněný 15. dubna 2009 (O'Hara, 2010: 15) a „*9/12 Taxpayer March*“ (ibid.: 237). Význam podobných akcí je nutné spatřovat především ve skutečnosti, že „...na rozdíl od Obamovy inaugurace, která byla centrálně organizovaná státní událostí, tato (událost) spontánně vyplynula z podpory.“ (Rasmussen, Schoen, 2010: 111) Jedním dechem autoři dodávají, že iniciativa amerických občanů byla podpořena již v této poměrně rané fázi několika skupinami a osobnostmi TPM, především *FreedomWorks* či moderátorem FOX News, Glennem Beckem. (ibid.: 111) Obdobný pochod se uskutečnil i v roce 2010. Nicméně, z videozáznamů pořizených na těchto pochodech není úplně jasné, do jaké míry jsou lidé, kteří se zúčastnili opravdu na místě kvůli přesně definovaným problémům, a do jaké míry se rozhodli vyjádřit jednoduše svůj nesouhlas se směrem, kterým byly USA nasměrovány. Nejvýstižněji vystihli vysokou účast na protestech organizovaných TPM ve své knize S. Rasmussen a D. Schoen – účastníky spojoval hněv, který cítili k situaci ve Spojených státech. (Rasmussen, Schoen, 2010: 46)

3.2. Organizace TPM

TPM, jako grassroots nemá žádnou jednotnou strukturu či hierarchii, v jeho čele nestojí žádný vůdce a lidé, kteří se cítí být stoupencem TPM obecně nemají vůči hnutí povinnosti ani závazky. Tato skutečnost je

³⁹<http://www.youtube.com/watch?v=PUzTtK58kR0> (7.3.2012),
<http://video.cnb.com/gallery/?video=1039849853> (7.3.2012)

naznačená již v úvodu kapitoly, kde je v definici grassroots uvedeno, že jde o organizaci složenou z dobrovolníků. TPM jako samostatná organizace neexistuje, avšak od roku 2009 se vyvinulo několik skupin, které o sobě prohlašují, že jsou nositeli Tea Party principů (každá skupina si je určuje a nazývá sama). Členství v takových skupinách je pochopitelně dobrovolné a financování probíhá pomocí dobrovolných darů. Přesto se některé skupiny rozrostly do organizací s placenými členy, kteří se starají o chod skupiny. D. Smith takové grassroots organizace označuje jako „*semi-formální*“ (Smith, 1997: 124) Mezi nejaktivnější skupiny s působností v rámci celé federace jsou Tea Party Patriots, Tea Party Express a The Tea Party Nation. Dále bude představena FreedomWorks a AFP, mají podíl na organizaci či financování některých akcí TPM.

3.3. Nadstranickost TPM

TPM jako hnutí přímo nepatří k ani jedné z amerických politických stran. Ačkoli je mnoho z podporovaných kandidátů z republikánské strany, hnutí samo o sobě podporuje myšlenky a témata prolínající se celým politickým spektrem, neboli poprvé se mohly všechny konzervativní hnutí „*spojit pod jednou střechou*“ (Rasmunssen, Schoen, 2010: 115). TPM se bylo schopno zorganizovat díky sociálním sítím v poměrně krátké době velký počet lidí napříč celým politickým prostředím USA. Podle zprávy společnosti Pew Research Center TPM hodnotí kladně 51% republikánů, 34% nezávislých a 21% demokratů.⁴⁰ Z nadstranického hnutí se však postupným vyhraňováním podskupin TPM stalo hnutí mainstreamovými médii spojované výhradně s Republikánskou stranou.

Tématem práce je zájem TPM o zahraniční záležitosti USA, je důležité však připomenout, že málokterý z řečníků, kandidátů či komentátorů se věnuje výhradně jim. Hlavní témata, kterým se všichni, kteří jménem TPM hovoří, jsou s ním spojováni nebo o něm informují

⁴⁰ Pew Research Center (2010). *Midterm Election Challenges for Both Parties*, s.4 (<http://www.people-press.org/2010/02/12/section-3-views-of-the-parties/>, 3.1.2012)

veřejnost, jsou témata z prostředí domácí politiky, většinou se týkající zvyšování daní, veřejné zdravotní péče v USA a příliš silné a zbytečně rozsáhlé federální vlády s Barackem Obamou v čele všech reforem. Obecně lze říci, že příznivce (především, avšak hlavně na počátku ne výhradně republikánské) TPM pojí jistá „protiobamovost“, která je obtížně definovatelná a konkretizovaná, jelikož hnutí neexistovalo za jiného prezidenta. Jill Leporeová pojmenovává takový postoj odcizením občanů od svého státu. Protestující kroky prezidenta Obamy chápou jako protiamerické, doslova Leporeová uvádí, že *„pro příznivce Tea Party, je jak Obamova administrativa, tak samotné jeho působení ve funkci prezidenta, neústavní“* (Leporeová, 2010: 5). Prozatím je přesnější hovořit o souboru témat jako o politice, jež je praktikována či byla uvedena do praxe v období úřadu prezidenta Obamy. Vzhledem k tématu práce bude pozornost věnována reakcím na kroky prezidenta Obamy a jeho administrativy ohledně vojenských akcí, obranného rozpočtu, výroků směrem k cizím státům a zapojení amerických jednotek ve válkách. Kvůli tomu, že se hnutí vyvíjí až od roku 2009, je možné uvést jméno jediného amerického prezidenta. Tak krátká historie neumožňuje do velké míry hodnotit či srovnávat jak se záměry hnutí vyvíjely.

Celkově je ovšem možno říci, že TPM nemá hlavní téma, kterému by vděčilo jak za vznik, tak za dlouhodobou podporu. TPM je hnutí, které velmi flexibilně reaguje na momentální stav politiky, proto se témata mění v souvislosti na zákonech projednávaných v senátu USA, zákonech, které prezident Obama podepisuje a v neposlední řadě v souvislosti s volebními programy kandidátů ve volbách, které proběhly přibližně od roku 2010 a výrazně v průběhu prezidentské kampaně 2012.

3.4. Útlum TPM

V roce 2012, je znát, že boom skupin TPM od roku 2009 odeznívá, jak lze pozorovat například na poklesu počtu účastníků akcí typu Tax Payers March. Oproti tomu lze popsat jisté profesionalizování skupin,

které postupně vymezily a upevnily své místo v hnutí. V období od roku 2010 se např. Tea Party Express⁴¹ specializuje na podporu kandidátů do senátu, kteří se otevřeně prohlásili za Tea Party kandidáta.

Zatímco v roce 2010 převažovala podpora Američanů nad odmítáním TPM o téměř 10%⁴², Nejen v celonárodním měřítku, ale i v jednotlivých okrscích které jsou reprezentované republikánskými senátory oficiálně spojené s TPM (dohromady 60 senátorů⁴³), spokojenost a podpora TPM klesá.⁴⁴ V souvislosti s klesajícím počtem Američanů považujících TPM za příznivý pro USA stoupá počet těch, kteří jej vnímají negativně – z 25 na 43 procent dotázaných.⁴⁵ Liberální zdroje, například *The Prospect*, liberální časopis, dokonce předvídají, že pokud dojde k vítězství Baracka Obamy v prezidentských volbách, tak Tea Party Movement docela vymizí.⁴⁶

V období roku 2010 vzniklo mnoho skupin s rozdílnými ambicemi a způsoby, jakými dosáhnout svých cílů v americké politice. Nejjednodušší cestou bylo podporovat kandidáty sdílející názory s příznivci TPM. Skutečnost, že převážná většina kandidátů podporovaných TPM jsou z GOP, může být konzervativním zaměřením hnutí, jak bylo zmíněno výše. Nicméně, s úbytkem aktivní podpory hnutí byli právě republikánští politici nejvíce zasaženi poklesem oblíbenosti TPM. Pokles spokojenosti s vůdci GOP v letech 2010 až 2011 byl nejvýraznější mezi republikánskými voliči, kteří se přiklání k nezávislým, tudíž typické stoupence TPM (ačkoli pokles byl zaznamenán i u demokratů a

⁴¹ www.teapartyexpress.org (18.1.2012)

⁴² Pew Research Center (2010). *Midterm Election Challenges for Both Parties*, s.4 (<http://www.people-press.org/2010/02/12/section-3-views-of-the-parties/>, 3.1.2012)

⁴³ Pew Research Center (2011). *More Now Disagree with Tea Party – Even in Tea Party Districts* (<http://www.people-press.org/2011/11/29/more-now-disagree-with-tea-party-even-in-tea-party-districts/?src=prc-headline>, 1.3.2012)

⁴⁴ Ibid.

⁴⁵ Pew Research Center (2011a). *Obama Leadership Image Takes a Hit, GOP Ratings Decline*. 25.8.2011 (<http://www.people-press.org/2011/08/25/obama-leadership-image-takes-a-hit-gop-ratings-decline/>, 1.3.2012)

⁴⁶ The American Prospect. *The Tea Party In Decline*. (<http://prospect.org/article/tea-party-decline>, 1.3.2012)

nezávislých).⁴⁷ Jelikož se léta 2011 a 2012 nesou v předvolebním boji prezidentských kandidátů, může být rozhodnutí stoupenců TPM přinejmenším zajímavé, pokud ne rozhodující. Otázka politické příslušnosti kandidátů k TPM není hlavním tématem a proto nebude již dále rozváděna, avšak v poslední části práce bude zhodnocen přístup k zahraniční politice těch kandidátů, kteří se k ní vyjádřili veřejně.

⁴⁷ Pew Research Center (2011a). *Obama Leadership Image Takes a Hit, GOP Ratings Decline*. 25.8.2011, s.4 (<http://www.people-press.org/2011/08/25/obama-leadership-image-takes-a-hit-gop-ratings-decline/>, 1.3.2012)

4. Zahraniční politika USA a TPM - Paulité vs. Palinité

Závěrečná část stati se věnuje otázce TPM a zahraniční politiky v reálné USA politice. Nejdříve jsou představeny vybrané skupiny TPM, následně zmíněny nejvýraznější osobnosti USA, které mají spojení s TPM. Na závěr budou všechny argumenty porovnány.

V první části jsou uvedeny tři skupiny TPM: Tea Party Patriots, Tea Party Nation a Tea Party Express. Výběr byl zvolen tak, aby byly reprezentovány jako skupiny fungující výhradně jako společenská síť, tak skupina (v tomto případě Tea Party Express), která je poměrně samostatný subjekt, rozeznávaný i v médiích. Tea Party Movement podporují i další skupiny, organizace a investoři. Pro ilustraci zde budou zmíněny dvě: FreedomWorks a Americans for Prosperity. FreedomWorks je stejně jako AFP schopna přerozdělováním financí mezi menší skupiny dobrovolníků ovlivňovat to, které protesty a shromáždění budou mít větší finanční podporu a s ní v US spojený i větší úspěch. Z toho důvodu se o nich práce umiňuje.

Druhá část stati se věnuje osobnostem, které jsou v posledních dvou letech významní pro americkou politickou scénu a jsou spojeny s TPM. Tvzení obsažená v práci jsou založena na krocích a výrocih významných osobností, jež se veřejně přihlásili k podpoře Hnutí a sekcí hnutí, k významným otázkám zahraniční politiky USA. Význam jednotlivých otázek je určen tím, zda se o nich kandidáti vůbec zmiňují ve svých proslovech a tak dávají přímo voličům najevo, jaké jsou pro ně ty nejdůležitější. Nedostatek materiálů ohledně zahraniční politiky je považován za samostatný ukazatel a je případně také zhodnocen. Kandidáti uvedení v práci jsou: S. Palinová, R. Paul, M. Bachmann, R. Santorum a M. Romney. Výběr byl ovlivněn prezidentskou kampaní, která probíhá v období vzniku práce. Práce pracuje s postoji k zahraniční politice, které zmiňují ve svých proslovech na platformách TPM či konzervativních konferencích. Z důvodu umožnění srovnání projevů jsou

použity materiály jednotlivých osobností, ve kterých mluví především ve formě delšího projevu tak, aby mohlo být posouzeno, nakolik sami považují zahraniční politiku za důležitou vzhledem k ostatním otázkám. Až poté, co se prokáže, že sami by o ní mluvit nezačali, jsou hledány další zdroje.

V poslední části práce a nadále bude zdůvodněna podpora TPM pomocí argumentů, které vyslovil W.R. Mead. Jako shrnutí podkapitoly 4.2 budou vyjádřeny důvody, které TPM vedou k podpoře jednotlivých kandidátů a tím pádem jejich postojů k zahraniční politice. Po zhodnocení kdo z osobností patří do kterého z proudů politiky, budou uvedeny argumenty pro závěr práce, a sice jakou zahraniční politiku upřednostňují voliči patřící k TPM a proč.

4.1. Skupiny

Tea Party Patriots (TPP) si jako hlavní cíl, který chce svou podporou jednotlivců v celých Spojených státech dosáhnout, určili podporu fiskální zodpovědnosti, ústavně omezenou vládu a ekonomické politiky volného trhu.⁴⁸ TPP si zakládá na skutečnosti, že vznikla jako „grassroot“, kterým zůstává i nadále, a proto nemá oficiální tvář. Mark Meckler, spoluzakladatel, bývalý republikán a nyní nezávislý, upozorňuje na skutečnost, že TPP akce se v minulosti staly obětí desinterpretace např. republikánskou stranou a sám pevně stojí při zásadách TPP zmíněných výše.⁴⁹ Důsledným dodržováním a zdůrazňováním své nestrannosti se Tea Party Patriots odlišují od všech ostatních skupin, které se podpoře či spojení s politiky brání mnohem méně. (Rasmussen, Schoen, 2010: 149)

The Tea Party Nation (TPN) byla založena v advokátem Judsonem Phillipsem a jeho ženou. Phillips se k politice dostal přes neúspěšnou kariéru obhájce a je mu vytýkáno, že TPN je zisková organizace s nejasným pohybem financí. (O'Brien, 2010) Nejedná se však o stálé

⁴⁸ <http://www.teapartypatriots.org/about/> (1.3.2012)

⁴⁹ <http://www.markmeckler.net/about/> (19.1.2009)

uskupení aktivistů v podobě popsané Smithem. TPN funguje jako sociální síť, v jejímž rámci se mohou shodně smýšlející Američané podporovat a domlouvat či shánět finance a inzerovat své aktivity spojené s TPM v rámci celých spojených států, tedy geograficky poměrně rozsáhlém regionu. Nejdůležitějšími jsou pro TPN tyto hodnoty: omezená moc vlády, svoboda projevu, druhý dodatek ústavy USA týkající se práva nosit zbraň a bezpečnost hranic i celé země.⁵⁰ TPN je velmi jasně vyhraněná ohledně politické příslušnosti, jak se projevilo již na prvním shromáždění TPN v Nashvillu, kterého hlavním řečníkem byla Sarah Palinová.⁵¹ Ačkoli se podařilo Phillipsovi přitáhnout „enormní pozornost médií“ (Rasmussen, Schoen 2010: 149), postupně se ukázalo, že úspěch konvence tkvěl v jeho načasování. TPN je sice nadále velmi aktivní, avšak působí tak neorganizovaným dojmem, že lze těžko uvěřit v souhlas všech členů a organizátorů. Jako příklad může sloužit nejasnost v pořádání událostí. Celkový počet 535 událostí bylo uspořádáno do 21.4.2012.⁵² V sekci pojmenované „typy událostí“ následně najdeme 534 kategorií – typem s nejvíce uspořádanými událostmi je „Protest“, ve kterém nalezneme akce s názvy „Impeach Obama“ či „Hands off my Healthcare“, avšak ani jedna z protestních akcí není zaměřena na zahraniční politiku. Celý dojem z obrázku, který o sobě TPN vytváří je nejasný a jednoznačný vývoj lze pozorovat pouze v opozici vůči vládnoucí administrativě. Pro účel této práce je významná především konvence, na které S. Palinová vyslovila svůj projev citovaný výše.

Tea Party Express (TPE) je skupina, která se specializuje na prosazení svých šesti základních principů do americké politiky tím, že oficiálně podporuje konzervativní politiky, kteří se k nim přihlásí a svou kampaň následně propojí s akcemi pořádanými TPE. Těmito principy jsou: pozastavení dotací, omezení velikosti a zapojení federální vlády, zastavení růstu daní, odmítnutí „Obamacare“, opuštění nekontrolovaného

⁵⁰<http://www.teaparty.com> (27.2.2012)

⁵¹ <http://www.surgeusa.org/actions/tea/nashville> (25.2.2012)

⁵² <http://www.teaparty.com/events/event/listAllTypes> (21.4.2012)

utrácení a návrat k americké prosperitě.⁵³ Aktivita TPE spočívá v pořádání tzv. turné, kterých proběhlo již pět, vždy jako součást předvolebních kampaní v letech 2009 – 2012⁵⁴. Dvěma hlavními osobnostmi Tea Party Expressu jsou Sal Russo, hlavní stratég, a Amy Kramer, předsedkyně⁵⁵ a hlavní tvář TPE.

Sal Russo se v politice angažuje většinu svého života. Na konci šedesátých let se stal speciálním asistentem guvernéra Ronalda Reagana (Kalifornie, od roku 1967⁵⁶), kterému také pomáhal s kampaní pro znovuzvolení do prezidentského úřadu. Od té doby se soustředil na poradenství a financování kampaní a za tímto účelem založil *Russo Marsh + Associates, Inc.*⁵⁷, společnost podporující kampaně aktivní prokazatelně především v osmdesátých a devadesátých letech.⁵⁸ Amy Kramer jako jedna z mála osobností TPM nemá žádnou politickou minulost, vzdělání či zkušenosti a soustřeďuje se na moderování TPE akcí a rozhovory s médii. Amy je postavou TPE, která je nejvíce viditelná v médiích. Ta ji považují za hlavní mluvčí TPE. Ohledně nestrannosti je znát v tónu jejích výroků, že došlo k jisté změně, protože zatímco v pořadu *the View* nejdříve zdůrazňovala, že TPM „...*překračuje hranice všech politických stran*“ (Kremer, 2009), tak v rozhovoru o dva roky později již veřejně prohlásila, že „*Potřebujeme zničit Obamu.*“ (Kremer, 2011a) Prohlédnutím velkého počtu video záznamů bylo potvrzeno, že TPE se zahraničními otázkami vůbec nevěnují. Jejich hlavním a jediným tématem, které se za dobu jeho působení nezměnilo je zaměření na fiskální otázky. Jak sama řekla: „*Nesoustředíme se na zahraniční politiku – je to něco, na čem se všichni nikdy neshodneme, držíme se fiskální otázky.*“ (Kremer, 2011b) K zahraniční politice se opravdu téměř

⁵³ <http://www.teapartyexpress.org/mission> (23.1.2012)

⁵⁴ <http://www.teapartyexpress.org/bus-tours> (23.1.2012)

⁵⁵ Z orig. Chair

⁵⁶ <http://governors.library.ca.gov/33-Reagan.html> (20.2.2012)

⁵⁷ Přestože že oficiální webová stránka www.rmrwest.com, nefunguje (20.2.2012), je stále vedena jako operující společnost, <http://www.manta.com/c/mmlzg0b/russo-marsh-rogers> (20.2.2012)

⁵⁸ <http://www.teapartyexpress.org/leadership> (20.2.2012)

nevyjadřuje. V jednom z mála výroku ohledně národní obrany prohlásila, že „je třeba zabezpečit naše hranice.“ (Kremer,____), když mluvila o velkém počtu imigrantů, pochopitelně měla na mysli hlavně jižní hranici USA.

FreedomWorks byla založena v roce 1984 a její hesly jsou: „*Lower Taxes. Less Government. More freedom*“⁵⁹. Přestože je organizace neutrální a není přímo vázaná na žádnou politickou stranu, tak její hlavní představitelé, Dick Armey a Matt Kibbe, mají vazby na republikánskou stranu.⁶⁰ Jmenovaní jsou dále autory knihy *Give Us Liberty: A Tea Party Manifesto*, která popisuje cestu, kterou autoři absolvovali od podpory myšlenek ve smyslu hesel FreedomWorks až po jednoznačnou podporu TPM. Přílohou knihy je *FreedomWorks Grassroots Activism Kit*, ve kterém nalezne čtenář návod na zorganizování protestu, komunikací s médii jak tradičními tak sociálními sítěmi, lobování či shánění finančních prostředků – vše ve jménu TPM. (Armey, Kibbe, 2010: 248-323) *FreedomWorks* se podílela na organizování dobrovolníků i řečníků na mnoho akcí včetně hlavních pochodů daňových poplatníků z roku 2010.⁶¹ Ohledně zahraniční politiky v manifestu mnoho zmínek nenajdeme. Jako nejdůležitější, mluvící za všechny náznaky, bylo vybráno tvrzení „*All politics is local*“ (Armey, Kibbe, 2010: 38), ze kterého lze vycítit Jacksonovskou tradici. FreedomWorks stojí také za projektem zmíněným výše, teapartyforromney.com.

Americans for prosperity (AFP) se považuje za organizaci „grasrootsového vzniku“, která se snaží vzdělávat občany ohledně ekonomických otázek politiky a následně je mobilizovat v duchu přirozeného politického procesu.⁶² Právě AFP je však nejznámější svým napojením na americkou korporaci *Koch Industries*. Aktivity AFP jsou do určité míry omezeny hranicemi, které určuje top management *Koch*

⁵⁹ <http://www.freedomworks.org/about/about-freedomworks> (1.3.2012)

⁶⁰ <http://www.freedomworks.org/about/about-freedomworks> (19.1.2012)

⁶¹ <http://www.freedomworks.org/912-taxpayer-march-on-washington-2010> (19.1.2012)

⁶² <http://www.americansforprosperity.org/about> (1.3.2012)

Industrie. (Lehman, 2011: 2) Pomocí financování a pod záštitou AFP jsou pořádány konference a přednášky. Zdroj pro výroky M. Bachmannové v následující části pochází z konference z Las Vegas pořádané právě ve spolupráci s AFP.

4.2. Osobnosti

Přehled o názorech M. Bachmannové, M. Romneyho a R. Santoruma není obsáhlý, avšak byl zvolen přístup, který umožnil co nejnázší následnou komparaci. U všech tří jsou vyzdvihnuta témata, kterými se zabývají na konferencích, dávajícím jim svobodu volby. V tomto bodě práce je důležitý i výběr témat, který kandidáti a kandidátky volí. S výjimkou kongresmana Rona Paula se kandidáti vyjadřují k zahraniční politice při proslovech poměrně sporadicky. Věnují se především daňové politice a kritice rozsáhlé administrativy spojené s omezováním americké svobody. Je spoléháno výhradně na slova samotných osobností, která jsou doložitelná na videozáznamu, dostupném na adrese uvedené v seznamu literatury.

Sarah Palinová, bývalá kandidátka na viceprezidentku po boku McCaina, je dlouhodobě populární u mnoha stoupců TPM. Pro účely této práce je důležité, že ve svém projevu pro program the Tribute to the Troops veřejně vyslovila za jakých podmínek je nutné využít armádu USA, a jaké jsou podle ní hlavní zásady a cíle, jakým směrem se v zahraniční politice ubírat. Její rétorika je velmi Jacksoniánsky naladěna jak ohledně národních zájmů USA, mezi typicky domácími tématy vyzdvihuje důležitost silné národní bezpečnosti (Palinová, 2010), kterou je třeba jistě a neohroženě bránit, avšak nevyzývá k nadměrnému používání armády k jiným účelům než bránění vlasti: „...jednotky se mají využít, až když jsou bezprostředně ohroženy americké národní zájmy.“ (Palinová, 2011). Přestože ve svém projevu na Tea Party Convention v roce 2010 v Nashvillu několikrát vyzvala k zmenšení výdajů a kritizovala vládu za nadměrné rozhazování prostředků, které USA nemá, tak se o

výdajích za armádu ani jednou nezmínila. (Palinová, 2010) Ve svém projevu na CPAC 2012 otevřeně nesouhlasí s prezidentem Obamou a jeho kroky, podle kterého se omlouvá nepřátelům USA a snižuje výdaje na armádu, zatímco ostatní země zbrojí, a měl by proto přehodnotit své priority. (Palinová, 2012)

Američané by měli podle ní spoléhat na vojenské jednotky a ne na „*chytré diplomaty a byrokraty*“. (Palinová, 2012) Z toho lze usuzovat, že by se nebránila jakkoli velké armádě – hlavně že by byly USA schopny se ubránit jakkoli velké (třebaže teoretické) hrozbě. Americkým spojencům a jejich lidu, který touží po demokracii je ochotná pomáhat a jako příklad zmiňuje Izrael, který nazývá americkým přítelem. (Palinová, 2012) Ohledně armády a jejího nasazení má jasno v otázkách, ve kterých by to vyžadovalo zapojení jednotek USA v nadnárodních strukturách: „...*americké jednotky nikdy nesmí být převeleny pod cizí velení... ...Nation building je milá myšlenka v teorii, ale není hlavním smyslem naší armády. Naší armádu používáme k vyhrávání válek.*“ (Palinová, 2011). Její výroky by se snad ani nemohly více shodovat s Jacksoniánskými názory. Zůstává otázkou, nakolik by tyto názory osobně prosazovala, když by se ucházela o volený post ve Washingtonu a nakolik je pouze vyjadřuje jako komentátorka současné situace v USA.⁶³

Ron Paul je dlouhodobě varuje před neuváženým utrácením federální vlády a je velký zastánce osobní svobody. Přestože byl Ron Paul prezidentským kandidátem, tak se mu v médiích nedostávalo tolik prostoru, jako jiným. Jako příklad jeho typického proslovu je jeho řeč na konferenci amerických konzervativců (CPAC) z roku 2010⁶⁴. Z jeho projevů lze vycítit, že hlavním národním zájmem je podle něj svoboda a

⁶³ Zároveň je třeba připomenout, že řeč z roku 2011 byla pronesena na oslavu právě amerických jednotek a americké síly.

⁶⁴ CPAC 2012 se nezúčastnil – z toho je možné usuzovat buď že jeho obliba mezi pořadateli podobných akcí klesá nebo, pravděpodobněji, se jeho politické profilování neshoduje s republikánskými zájmy a s tím, jak se rozhořívá boj o prezidentské křeslo, organizátoři podobných setkání upřednostňují „republikánštější“ kandidáty.

privilegium Američanů ji užívat stejně jako zachovávat ji pro další generace tím, že se budou američané chovat zodpovědně ve finančních otázkách.⁶⁵ Zastává názor, že „...účelem vlády je chránit osobní svobodu, ne předstírat, že můžeme říkat světu, jak by měl žít.“ (Paul, 2010). Vyjadřuje tak jasně svůj názor na šíření amerických hodnot do ostatních států. Ve stejném duchu dále upozorňuje na nutnost přestat předstírat, že „...jsme schopni se starat o každého, zatímco ignorujeme vlastní lid.“ (Paul, 2010a). Ohledně chování v mezinárodních vztazích má R. Paul jasnou podmínku – jednoznačné a plné vyhlášení války⁶⁶. V případě vyhlídky na neúspěch oslavuje schopnost R. Reaga uvědomit si svůj omyl a stáhnout jednotky dřív než jich mnoho zbytečně zemře. (Paul, 2011) Národní obranu by však USA neměly podle Paula být zachovávána násilnou cestou.

Obecně se dá říci, že je R. Paul proti zapojování armády a celých USA do válek. Stojí za poselstvím volebního programu G. Bushe ml., který byl založený na odmítnutí Clintonových intervencí a pozice světového policisty. (Paul, 2010b) Ohledně výdajů je naprosto nekompromisní. Potřeba snížení výdajů je základem jeho proslovů již tradičně. Na rozdíl od ostatních republikánských kandidátů se však nebojí vyjádřit i potřebu na škrty v rozpočtu na armádu a zbrojení. Varuje, že pokud USA nemá prostředky na vedení nákladných válek a už vůbec ne na „vydržování“ základen ve spojeneckých zemích⁶⁷. (Paul, 2010a) R. Paul zastává podle svých slov typicky konzervativní názor na zapojování do aliancí a organizací a tvrdí, že by USA neměly být ani součástí OSN. (Paul, 2010b) O rok později dokonce neváhá tvrdit, že by jako prezident

⁶⁵ V proslovech se dokonce vyjadřuje ve smyslu, že pokud chtějí Američané dělat dokonce i očividně špatná rozhodnutí (př. v otázkách vlastního zdraví (Paul, 2011)), tak by jim to mělo být umožněno, protože jinak by šlo o omezení svobody. Zároveň v každém proslovu zmiňuje fiskální otázky a fakt, že na ně upozorňuje už léta. (V rozhovorech samozřejmě odpovídá na téma otázky.)

⁶⁶ Na CPAC 2012 USA vyzývá k započatí války pouze jediným správným krokem – vyhlášením války, doslova v originálním znění „...*don't go to war unless we go to the war properly with full declaration of war and no other way.*“ (Paul, 2010)

⁶⁷ Za příklad dává americkou přítomnost v Německu, která je podle jeho názoru mnohem vyšší, než je nutné. (Paul, 2010)

dokonce usiloval o vystoupení USA z OSN či MMF. (Paul, 2011) Na události s názvem „Republican Leadership Conference 2011“ R. Paul ohledně zahraniční politiky varuje před zapojováním se „...do zavazujících aliancí⁶⁸ ... vnitřních záležitostí ostatních národů...do záležitosti nation buildingu.“ (Paul, 2011)

Mitt Romney je považován za nejvážnějšího protikandidáta Baracka Obamy v podzimních volbách roku 2012. Je možné, že právě z toho důvodu jsou jeho proslovy naměřené proti krokům úřadujícího prezidenta, kterého považuje za slabého a dokazuje jeho nedostatky na postupu, který prezident Obama volil například v otázce Iránu. (Romney, 2011) Hlavním tématem jeho rétoriky je americká výjimečnost a nutnost její ochrany. Tento fakt opakovaně zdůrazňuje a doslova říká: „*Amerika je výjimečná země.*“ (Romney, 2011, Romney 2012) Zdůvodňuje tím fakt, že strategie a taktiky vyvinuté v evropském prostředí v Americe nemohou fungovat. (Romney, 2011) Podporou 2. dodatku Ústavy potvrzuje, že vyznává všechny pravé americké hodnoty, o kterých také mluví. (Romney, 2012) Iniciativa teapartyforromney.com vyjmenovává deset principů v souladu s TPM, které M. Romney splňuje – ani jediný se netýká zahraniční politiky.⁶⁹ Bod „3) *Snížit vládní výdaje*“ by se mohl vztahovat na armádní výdaje. Romney ve svém CPAC projevu v roce 2012 však připomíná, že výdaje na armádu a národní bezpečnost jako jediné snižovat nechce. (Romney 2012) Finance, které požaduje snížit či zastavit jsou ty, které USA vydává do fondů OSN⁷⁰. (ibid.)

Rick Santorum byl neúspěšný uchazeč o kandidátské místo republikánů v prezidentské kampani roku 2012. R. Santorum nade vše vyzdvihuje rodinu – „*Rodina je základ státu.*“ (Santorum, 2012b) Jako hlavní prioritu federální vlády určuje obranu národní bezpečnosti, která je

⁶⁸ Originální termín, entangling alliances, je pojmem, který ve svém proslovu slavně použil Thomas Jefferson. Více informací o pojmu např. v článku *Entangling Alliances* od Davida Fromkina,

⁶⁹ <http://teapartyforromney.com/> (21.4.2012)

⁷⁰ Ve svém projevu mluví specificky o tzv. „Population Fund“ a přidává, že nechce, aby Amerika podporovala čínskou politiku jednoho dítěte. (Romney, 2012)

propojena s morální nadřazeností nad ostatními státy. (Santorum, 2012b) Stejně jako guvernér Romney, a ostatní kandidáti i on upozorňuje na americkou výjimečnost, kterou však on osobně ale spojuje s morální autoritou, kterou USA zastává vůči ostatním státům. (Santorum, 2011) Jediný bod proslovů, který se týká zahraničí je například na projevu k TPM stoupencům, kdy zmiňuje druhou světovou válku a tehdejší nepřítel přirovnává k hrozbě, kterou pro americký národ představuje prezident Obama.⁷¹ (Santorum, 2010) Když promlouval na Chattanooga Tea Party konvenci, tak se za celý projev problematiky zahraniční politiky ani jednou nedotkl a jediný mezinárodního podtextu byl znát, když vyzýval k tomu, aby si Američané zachovávali čest. (Santorum, 2012b) Neříká výslovně jakou čest má na mysli, ale přeneseně se může jednat o čest národa jako takového. Na otázky ohledně zapojení USA do zahraničních projektů se vyjadřuje, pouze pokud je k tomu vyzván. V debatě se zástupci s TPM z Texasu tak vyjádřil nesouhlasně k členství USA v OSN. Říká, že „USA by měly omezit své členství v OSN... OSN nedělá nic jiného, než že podkopává svobodu USA.“ (Santorum, 2012a)

Michele Bachmannová, pro TPM významná založením sekce Tea Party v americkém kongresu v roce 2010.⁷² Tímto krokem spojila na půdě kongresu již 50 politiků a političek, kteří se k TPM hlásí.⁷³ Když vystupuje jako řečník, tak vyzdvihuje hlavně důležitost americké bezpečnosti a problémů, které souvisí s financováním její obrany. Upozorňuje, že Amerika má mnoho dluhů a obává se obrany, na kterou si stát musí půjčovat prostředky. (Bachmannová, 2010) Ochranu národní bezpečnosti chápe v poněkud širším měřítku. Vyzdvihuje například požadavek na používání výhradně angličtiny jako úředního jazyka. (Bachmannová, 2011) Ke svazkům s ostatními státy se staví z pozice silného státu, který nemá peníze na podporování „nedůležitých“ projektů, avšak je jeho

⁷¹ . Činí tak tím, že svými kroky podkopává ideály tzv. města na hoře a naději na tzv. Americký sen. (Santorum, 2010)

⁷² <http://bachmann.house.gov/TeaPartyCaucus/> (20.4.2012)

⁷³ Ibid (21.4.2012)

povinností podporoval významné spojence. Na jedné straně doporučuje omezení toku financí do agentur OSN. (Bachmannová, 2010) Na straně druhé vyzdvihuje nutnost pomoci Izraeli v boji proti nepřátelskému prostředí, ve kterém se nachází bez určení jasné hranice takové pomoci. (Bachmannová, 2010)

4.3. Paulité či Palinité?

Chování USA v mezinárodních vztazích je ovlivněno osobou prezidenta USA, kongresu a jejich vzájemným vztahem, od kterého se odvíjí buď izolacionistický, nebo internacionalistický postoj USA. Politické názory, pohybující se v těchto mezích zaujímají i ostatní političtí představitelé, strany a hnutí. Přestože je na začátku práce uvedeno, že bude o TPM uvažováno jako o nadstranickém hnutí, tak je nutné uznat, že postoj TPM stoupců se postupně přesunul do opozice proti prezidentovi Obamovi, a tím pádem do opozice Demokratické straně. Osobnosti, které byly vybrány, ze stejného důvodu pochází z republikánské strany.⁷⁴ V této, závěrečné, části statí jsou porovnány rysy jacksoniánské tradice s hodnotami, které vyzdvihuje TPM (vybrané skupiny). Následně jsou stejným způsobem zhodnoceny vybrané osobnosti. Cíle práce bude dosaženo posouzením argumentů a vysvětlením obliby jednotlivých kandidátů u TPM.

TPM vyznačuje jasné rysy jacksoniánské tradice. Skupiny, které jsou uvedeny výše, potvrzují, jak důležité je pro stoupence TPM ekonomický blahobyt Američanů. Není náhodou, že se všechny zajímají o ekonomické otázky a jsou pobouřeny dluhy, které USA obtěžkávají. Dalším požadavkem, za který jsou ochotni bojovat, je omezení velikosti federální vlády a jejího dosahu. Jde o požadavek úzce související s Jacksoniánským pojetím USA, ve kterém jsou důležité hlavně místní komunity (a také jedinci), které by měly být schopny se postarat samy o

⁷⁴ I když je pravdou, že Ron Paul není typickým republikánem, avšak za GOP kandiduje, a proto je zde za něj považován.

sebe. Rozsáhlá federální vláda jim v tom podle jejich přirozeného vnímání sebe sama brání. Odpírá jim tímto způsobem cenné privilegium všech Američanů – svobodu rozhodovat o svých záležitostech. Ohledně zahraniční politiky je se specifickými skupinami problematické pracovat. Jako jacksoniánští Američané pro ně je přirozené zajímat se téměř výlučně o domácí politiku. Z toho důvodu stoupenci nepodporují kandidáty pro jejich názory na zahraniční politiku (ZP), ale naopak – podporují ZP skrze podporu preferovaného kandidáta.

Problematika nadstranickosti se nepodařila dodržet a potvrdit. S blížícími se prezidentskými volbami se postupně TPM vyprofilovalo jako hnutí voličů nespokojených s existující vládou a prezidentem. V americkém systému tudíž automaticky inklinují buď ke GOP nebo nezávislým kandidátům. Takový posun lze pozorovat například na TPE. Není pochyb, že TPE byl založen jako nadstranická skupina, které jde především o snahu donutit politiky, aby se chovali zodpovědněji ve fiskální politice USA. Věnují se podpoře kandidátů, kteří přesně toto slibují. S blížícím se listopadem 2012 se postupně kloní k opozici prezidenta Obamy. Zahraniční politice se TPE vůbec nevěnuje, protože své hodnoty mají nastavené na domácí politiku. ZP tak ovlivňují opravdu pouze v tom smyslu, že podporují názory kandidátů, kteří mají v programu zodpovědnou fiskální politiku a příslib nerozšiřování rozsahu federální vlády – pokud jsou tyto kritéria v pořádku, má kandidát jejich podporu bez primárního ohledu na to, jakou ZP plánuje prosazovat.⁷⁵

Fakt, že TPM náleží k tradici Jacksoniánské byl potvrzen. Boj proudů Paulitů a Palinitů je složitější. Sarah Palinová se účastní akcí pořádaných v rámci TPM. Jako řečník apeluje především na republikánské voliče, avšak oslovuje stoupence hnutí obecně. Podle jejího názoru, by se USA neměly bát žádného protivníka, a pokud někde hrozí narušování zájmů USA, pak by USA měly okamžitě zasáhnout. Obliba R. Paula u

⁷⁵ Pochopitelně se jedná hlavně o konzervativní politiky, a je velmi nepravděpodobné, že by se jejich kandidáti chovali jinak v ZP, když v domácí politice jednoznačně vyznávají jacksoniánské hodnoty, tak se velmi pravděpodobně, že je budou zastávat i v zahraniční.

následovníků TPM se dá vysvětlit hlavně jeho postoji vůči fiskální politice USA a oslavování svobody (především osobní), která se dlouhé roky nemění, a když se teď její otázka dostala do veřejné debaty, tak má R. Paul výhodu dlouhé historie, kterou s tímto tématem má. Nejvýznamnější rozdíl je v jejich přístupu k použití armády a k jejímu financování. Rozdíl, který je s velkou pravděpodobností rozhodující pro TPM je fakt, že R. Paul podporuje izolacionistický postoj do té míry, že je ochoten odejít z probíhajících konfliktů i za cenu, že by nešlo o jednoznačné vítězství. Podle jeho názoru je důležitější ušetřit prostředky, které jsou vydávány bez vidiny výsledku. Pro mnoho Jacksoniánů to však znamená pošlapání národní cti ustoupením protivníkovi. Oproti němu je S. Palinová velmi bojovně naladěná. Přestože podporuje izolacionistický postoj ve smyslu neochoty podporovat např. OSN, tak pomoc spojencům (klidně unilaterální) v konfliktu typu Izrael vs. Írán je podle ní nezbytná. Ohledně OSN se shodují všechny vybrané osobnosti.

O americké výjimečnosti v celosvětovém měřítku jsou přesvědčeny všechny osobnosti, které TPM podporuje. Zároveň se shodují na nutnosti snížení deficitu. Jednoznačný argument, na který TPM stoupenci slyší je americká svoboda a hodnoty. Vzhledem k tomu, že M. Romeny i M. Bachmannová nezapomínají poznamenat, že i přesto, že prostředků je málo, tak jsou proti snižování rozpočtu pro obranu země, tedy armádu. Rick Santorum se ukázal jako typický kandidát, kterého TPM podporují – o zahraniční politice se téměř nevyjadřuje, o to více času tráví zdůrazňováním amerických hodnot, teda dává voličům jasně najevo, že domácí politika je pro něj přednější. Zcela ve smyslu jacksoniánské tradice zaujmají jasný postoj vůči OSN a to v rozsahu od radikálnějšího R. Santoruma požadujícího minimální až nulovou účast v agenturách OSN po M. Romenyho, který by omezil pouze vybrané projekty. Vše vyjmenované potvrzuje Meadovo popsání TPM jako nacionalistického (především výjimečnost USA) a izolacionistického postoje.

Z obou směrů se jeví Palinistický směr jako silnější. M. Romney i M. Bachmannová jsou jasnými následovníky tohoto proudu. Rick Santorum svým nezájmem nedává příliš najevo, do kterého by se dal zařadit, ale když vezmeme v úvahu skutečnost, že R. Paul o zahraniční politice mluví naopak velkou část svých projevů, tak by se i on dal zařadit spíše k Palinitům. Přestože R. Paul a Paulité měli od začátku výhodu ve stabilní podpoře rozumné fiskální politiky a svobody, tak bojovná rétorika S. Palinové a Palinitů se stala silnější a převládla. Pouze Ron Paul si dovolí republikánským voličům tvrdit, že je lepší se stáhnout z boje, který nelze vyhrát. Jacksoniánská čest se přes tento problém nemůže přenést a fakt, že R. Paul je sice konzistentní ve svých názorech mu nemůže pomoci v tom, že jacksoniánští voliči s poškozením reputace USA prostě nemohou souhlasit.

Jak bylo vyjádřeno, TPM nemá ZP politiku jako primární kritérium rozhodovacího procesu. Z toho důvodu je rozhodující především názor jednotlivého kandidáta na hodnoty týkající se domácího prostředí. Když se však dostaneme přes vytřídění osobností, které s TPM nesdílí shodné názory na daňovou politiku a omezenou administrativu, dostaneme kandidáty, kteří se shodují, či jsou srovnatelně silní, co se týká podpory TPM. Právě názor na chování USA v mezinárodním systému se může stát rozhodujícím v další úrovni rozhodování. Z toho důvodu je možné, že přestože R. Paul, a tím pádem Paulité, jsou pro TPM přirozenou volbou z důvodu konzistentnosti v otázkách fiskální politiky a zdůrazňování svobody, tak Palinité zvítězí díky důslednějšímu aplikování nejzákladnějšího principu jacksoniánské tradice na doporučení chování USA v mezinárodních vztazích. Pro Jacksoniány, a tím pádem typické TPM stoupence, se tak stane rozhodujícím fakt, že by si USA měly svou reputaci, tzn. národní čest, ubránit za jakýchkoli podmínek a výdajů. Z toho důvodu je závěrem práce tvrzení, že Palinité nad Paulity nakonec převáží.

5. Závěr

V první části je představen koncept pojetí zahraniční politiky USA podle vzoru Waltera Russella Meada. Podle jeho knihy *Special Providence* jsou směry, které tvůrci zahraniční politiky USA sledují, rozděleny na čtyři tradice –Hamiltoniánskou, Jeffersonovskou, Jacksonovskou a Jacksonovskou. V rámci každé je sledováno, jak nahlíží postupně na definování hlavního národního zájmu USA, ideální velikost a typ armády USA, ochotu a důvody použití vojenské síly USA ve vzdálených oblastech, názory na výdaje ohledně obrany USA, názory na míru zapojení do aliancí, mezinárodních organizací a vztah k diplomacii a k šíření demokracie/svobody mimo USA. Následně je podrobněji popsána Jacksonovská tradice a pojmy, které používá a zmiňuje její charakteristika – populismus, nacionalismus, izolacionismus, internacionalismus a americká výjimečnost.

Hamiltoniáni se soustředí především na rozvíjení a obranu obchodu a obchodních vztahů. Z toho důvodu podporují investice do námořnictva a obecně vše směřují k ochraně obchodních zájmů USA. Aliancím příliš nedůvěřují a šíření demokracie se věnují pouze pod podmínkou, že by jinak nebyl se státy možný navázat obchodní styk. Jeffersonovci se nejvíc starají o demokracii nejen v USA, ale i ve světě. Dosáhnout co největšího rozšíření demokracie mezi ostatní země chtějí tím, že znovuvybudují příkladnou demokracii přímo v USA a předpokládají, že ostatní státy je budou následovat, jelikož uvidí, že to je jediná cesta, která vede k blahobytu. Armádu jsou ochotni využít pouze do určité míry a aliancím také nechtějí věnovat mnoho energie, pokud jednoznačně nepodporí domácí rozvoj demokracie (který se jednodušeji podporuje vojenskou silou). Wilsoniáni se snaží všechny aktéry mezinárodního systému donutit, aby se podrobily vládě zákona a dodržovaly úmluvy, kterými se toho snaží dosáhnout. Pro zapojení do systému vyžadují

demokratické zřízení, a pokud se nedaří obyvatelům daného státu ji nastolit, tak neváhají vyslat své jednotky na pomoc.

Jacksoniánská tradice je postavena na základech samotné americké společnosti v podobě, v jaké funguje v komunitách. Důležitým souborem hodnot, tzv. Kodexem Jacksoniánů je nutné řídit se nejen v domácím prostředí, ale i v mezinárodní politice. Čest, přeneseně národní čest, je pro ně hlavním národním zájmem, a její obrana posláním souvisejícím se samotnou výjimečností Ameriky. Obliba druhého dodatku se do zahraniční politiky promítá ochotou nasazovat vojenské jednotky a nebát se využít všech dostupných sil v boji, který má skončit vítězstvím – ústup či dokonce prohru Jacksoniáni neuznávají výdaje na armádu jsou pro ně z jmenovaných důvodů přijatelné i když se pohybují ve vysokých částkách. V diplomacii se chovají zástupci Jacksonovské tradice podle toho, s jakým jednájí nepřítelem – pokud je čestný, jsou velmi slušní a spravedliví, ale jak se proviní a ukáže tvář podvodníka, tak s ním nemají slitování. Po útoku na věže Světového obchodního centra v roce 2011 se tato tradice podle W. R. Meada výrazně probudila k životu. Postupně se vyprofilovala do dvou proudů – Palinitů a Paulitů. Palinité jsou velmi ovlivněni veřejným míněním a lpí na hodnotách souvisejícím vedením válek a neochoty opouštět konflikty bez vítězného konce. Paulité zastávají názor, že není třeba hlídat celou zeměkouli a americké jednotky by měli opustit oblasti, kde jejich přítomnost není bezpodmínečně nutná.

V druhé části je představena krátce historie novodobého TPM. Vzniklo spontánně v roce 2009, ve kterém se po několika letech, během kterých se závratně zvyšovalo zadlužení USA, vyvrcholila nespokojenost Američanů s tím, jak federální vláda zachází s financemi. Některými zdroji je TPM nazýván astroturfem, označením, které poukazuje na jeho domnělý umělý vznik, avšak v práci je považován za přirozeně vzniklé hnutí, které nemá žádnou pevnou hierarchii a místo vůdců a volených představitelů ho vedou organizátoři (ve smyslu, že jsou to oni, kdo zajišťuje, aby se stoupenci TPM mohli pohodlně shromažďovat či jinak

kontaktovat). TPM se vyvinulo jako naprosto nadstranický element, který nevystupoval proti vládnoucí politické straně, ale proti politikám zadlužování, které byly po několik let praktikovány. S postupem času se z něj ovšem především vinou médií stalo hnutí vnímané jako republikánský počin. Je nutné zdůraznit, že je proto velmi obtížné nacházet zdroje, ve kterých je vnímáno nadstranicky. S blížícími se prezidentskými volbami to začíná být ještě složitější, protože TPM inklinuje k názorům, které ho staví do opozice vůči prezidentovi Obamovi, a to v americkém politickém systému téměř znamená na stranu republikánské strany. Celkový útlum, který nastal po prvotním boomu, pokračuje po celou dobu existence hnutí. Klesá především procento Američanů, kteří jsou mimo TPM a vnímají ho pozitivně. Na druhou stranu skupiny, kterým se podařilo se dostatečně začlenit do veřejného života svou existencí a aktivitami tento útlum do velké míry vyvrací.

Třetí část je věnována cíli práce. Po představení vybraných skupin TPM jsou představeny názory, které vyjadřují osobnosti s podporou TPM. Skupinami přestavenými jako vzorkem skupin TPM jsou Tea Party Patriots a Tea Party Nation, obě sloužící především jako sociální síť pro stoupence a aktivisty, kteří se v jejich rámci mohou organizovat a pořádat události k vyjádření názorů TPM. Poslední organizací je Tea Party Express, který organizuje zajištění kampaní pro politiky za podpory tzv. „expressu“, tzn. Autobusu. Postupně se vyvinul v těleso, které je považováno za vlivnou skupinu schopnou politikům výrazně pomoci ke zvolení. Politické osobnosti S. Palinová, M. Bachmannová, R. Paul, R. Santorum a M. Romney, byli vybráni na základě jejich pro-jacksoniánské rétoriky, která stoupence TPM přitahuje. U každého jsou uvedeny názory, které byly vysloveny na kongresech konzervativních politiků či platformách TPM. Především u R. Santoruma je znatelný nedostatek materiálu pro podobnou analýzu. Skutečnost, že se o ZP nezmiňuje a přesto je u TPM oblíbený slouží jako potvrzení domněnky, že TPM se rozhoduje na základě názorů na domácí politiku.

Po předložení teorie W. R. Meada a představení všech vybraných aktérů bylo možno dojít k závěru, že Palinité se těší větší oblibě a převáží jako preferovaný směr Zahraniční politiky USA. Předložené skutečnosti ukázaly, že stoupenci TPM nemají ZP jako primární kritérium, podle kterého inklinují k Jacksoniánské tradici a politikům, kteří jí následují a řídí se výhradně otázkami domácí politiky. Ačkoli jsou Paulité mezi TPM oblíbeni díky svému zaměření na ekonomické problémy USA a jejich řešení, tak následně v zahraniční politice dávají přednost Palinitům, kteří důsledněji přenášejí pravidla fungující v Jacksoniánské tradici z domácího prostředí do prostředí mezinárodního a z toho důvodu lze tvrdit, že TPM se řadí do Jacksoniánské tradice a primárně převažuje izolacionistické smýšlení. Podle uvedených argumentů lze očekávat, že proud Palinitů převáží.

6. Seznam literatury

Knihy

Armey D., Kibbe M. (2010). *Give Us Liberty: A Tea Party Manifesto* (New York:HarperCollins).

Johnson, Paul (1997). *Dějiny amerického národa* (Praha: Academia).

Kane, T. M. (2006). *Theoretical roots of US Foreign Policy* (Abingdon: Routledge).

Kissinger, H. (1994). *Umění diplomacie* (Praha: Prostor).

Mead, W. R. (2001). *Special Providence* (New York: Routledge).

O'Hara, J. M. (2010). *A New American Tea Party: The Counterrevolution Against Bailouts, Handouts, Reckless Spending, and More Taxes* (Hoboken: John Wiley & Sons, Inc.).

Perkins, B. (1993). *The Cambridge History of American Foreign Relations: The Creation of a Republican Empire, 1776–1865* (Cambridge: Cambridge University Press).

Rasmussen S., Schoen D. (2010): *Mad As Hell: How the Tea Party Movement Is Fundamentally Remaking Our Two-Party System* (New York: HarpersCollins).

Články

Beutler, B. (2009). Pelosi: This Is Astroturf, Not Grassroots Protest, *Talking Points Memo*, 15. 4. 2009 (<http://tpmdc.talkingpointsmemo.com/2009/04/pelosi-this-is-astroturf-not-grassroots-protest.php>, 1.3.2012).

Bothwell, R.O. (2010). Foundation funding of grassroots organization. *National Committee for Responsive Philanthropy*, (http://www.vcn.bc.ca/citizens-handbook/foundation_funding.html, 29.2.2012).

Cole, K. J. (1999). The Wilsonian Model of Foreign Policy & the Post-Cold War World. *Air & Space Power Journal – Chronicles Online Journal*. 26. 7. 1999 (<http://www.airpower.maxwell.af.mil/airchronicles/cc/Cole.html>, 3.3.2012).

Fromkin, D. (1970). Entangling Alliances. *Foreign Affairs*. Vol. 48, No. 4, s. 688-700.

Hendrickson, D. C., Tucker R.W. (1990). Thomas Jefferson and American Policy. *Foreign Affairs*. Vol. 69, No. 2, s. 135-156.

Ikenberry, K. J. (2009). Liberal Internationalism 3.0: America and the Dilemmas of Liberal World. *Perspectives on Politics*. Vol.7, No.1, 71-87.

International Law (2010). Treaty of Ghent 1814 (<http://www.dipublico.com.ar/english/great-britain-usa-treaty-of-ghent-1814/>, 2.4.2012).

Janovan, M. (1999): Trust the People! Populism and the Two Faces of Democracy. *Political Studies*. Vol. 47, No. 1, s. 2-16.

Johnstone, A. (2011). Isolationism and internationalism in American foreign relations. *Journal of Transatlantic Studies*. Vol. 9, No. 1, s. 7-20.

Kremer, A. (2011a). Tea Party's Role in 2012? *FOX News*. 4.6.2011 (<http://video.foxnews.com/v/976326533001/tea-partys-role-in-2012>, 23.3.2012).

Kremer, A. (2011b). ABC Interview. *ABS Local*. 30.6.2011 (<http://www.abc.net.au/sundayprofile/stories/3257127.htm>, 20.3.2012)

Lehman, E. (2011). A Climate Skeptic Builds a Following of True Believers. *New York Times*, 12. 7. 2011 (<http://www.nytimes.com/cwire/2011/07/12/12climatewire-a-climate-skeptic-builds-a-following-of-true-63403.html>, 1.3.2012)

Lepore, J. (2010). Tea and Sympathy: Who owns the American Revolution? *The New Yorker*, 3. 5. 2010 (http://www.newyorker.com/reporting/2010/05/03/100503fa_fact_lepore, 7.3.2012)

Mariano, M. (2011). Isolationism, internationalism and the Monroe Doctrine. *Journal of Transatlantic Studies*, Vol 9, no.1, s. 35-45.

Mead, W. R. (1996) Hamilton's way. *World Policy Journal*. Vol. 13, No. 3, s. 89-107.

Mead, W. R. (1999/2000) The Jacksonian tradition. *National Interest*. Vol. Winter99/2000, No. 58, s.5-30.

Mead, W. R. (2006). God's Country? *Dialog: A Journal of Theology*. Vol. 47, No. 1, s. 5-15.

Mead, W. R. (2011). The Tea Party and American Foreign Policy. *Foreign Affairs*. Vol. 90, No. 2, s. 28-44.

Mead, W. R. (2010a). All the President's men. *Foreign Policy*, January/February 2010 (http://www.foreignpolicy.com/articles/2010/01/04/all_the_presidents_men, 13.3.2012).

Mead, W. R. (2010b). The Carter Syndrome. *Foreign Policy*, January/February 2010 (http://www.foreignpolicy.com/articles/2010/01/04/the_carter_syndrome, 13.3.2012).

Mead W.R.(2011). The Tea Party and American Foreign Policy. *Foreign Affairs*, Vol. 90, No. 2, s. 28-44.

Monbiot, G. (2010). The Tea Party movement: deluded and inspired by billionaire, *The Guardian*, 25. 10. 2010 (<http://www.guardian.co.uk/commentisfree/cifamerica/2010/oct/25/tea-party-koch-brothers>, 1.3.2012).

Nau, H. R. (2008) Conservative internationalism. *Policy Review*. Vol. Aug/Sep 2008, No. 150, s. 3-44.

O'Brien, L. (2010). Judson Phillips Threw a Tea Party, and Trouble Came. *Aol News*. 5.2.2010 (www.aolnews.com/2010/02/05/judson-phillips-threw-a-tea-party-and-trouble-showed-up, 1.3.2012).

Parlament UK (2011). Defining localism and its aims. (<http://www.publications.parliament.uk/pa/cm201012/cmselect/cmcomloc/547/54705.htm#n17>, 9.4.2012).

Powers, R. (2009). Pelosi: Tea parties are part of an 'astroturf' campaign by 'some of the wealthiest people in America.' *Think Progress* 15. 4. 2009 (thinkprogress.org/politics/2009/04/15/37578/pelosi-astroturf, 1.3.2012).

Pew Research Center. Midterm Election Challenges for Both Parties (<http://www.people-press.org/2010/02/12/section-3-views-of-the-parties/>, 3.1.2012).

Pew Research Center. Obama Leadership Image Takes a Hit, GOP Ratings Decline. (<http://www.people-press.org/2011/08/25/obama-leadership-image-takes-a-hit-gop-ratings-decline/>, 1.3.2012).

Pew Research Center. More Now Disagree with Tea Party – Even in Tea Party Districts (<http://www.people-press.org/2011/11/29/more-now-disagree-with-tea-party-even-in-tea-party-districts/?src=prc-headline>, 1.3.2012).

Santelli, R. (2009). Rant of the Year – „Tea Party“. *CNBS*. 19.2.2009. (<http://www.youtube.com/watch?v=PUzTtK58kR0>; <http://video.cnbc.com/gallery/?video=1039849853> (7.3.2012)).

Schlesinger, A.M. (1995). Back to the womb? Isolationism Renewed Threat. *Foreign Affairs*. Vol. 74, No. 4. s. 2-8.

Smith, D. H. (1997). The rest of the nonprofit sector: grassroots associations as the dark matter ignored in prevailing "flat earth" maps of the sector. *Nonprofit and Voluntary Sector Quarterly*. Vol. 26, No. 2. s. 114-131.

Smith, D. H. (2012). *My name is David Horton Smith*. (<http://www.davidhortonsmithinternational.com/about.php>, 26.2.2012).

The American Prospect. The Tea Party In Decline. (<http://prospect.org/article/tea-party-decline>, 1.3.2012).

The Governors' Gallery (2012) *Ronald Reagan*. Governors' Gallery. <http://governors.library.ca.gov/33-Reagan.html> (20.2.2012)

The White House (2009). 3. *Thomas Jefferson 1801-1809*. (<http://www.whitehouse.gov/about/presidents/thomasjefferson/>, 20.3.2012).

US Department of the Treasury (2010). *About: Alexander Hamilton (1789 - 1795)*. (<http://www.treasury.gov/about/history/Pages/ahamilton.aspx>, 18.3.2012).

Videozáznamy

Bachmannová, M. (2011) Town Hall meeting. *Lakes Region Tea Party*. 9. 11. 2011 (<http://www.c-spanvideo.org/program/301949-1>, 21.4.2012).

Bachmannová, M. (2010) Right online Conference, *Americans for Prosperity*, 23. 7. 2010 (<http://www.c-spanvideo.org/program/294761-3>, 22.4.2012).

Kremer, A. (2010) Rozhovor. *The View*. 6. 5. 2010 (<http://www.youtube.com/watch?v=ngzyXKakHug>, 10.4.2012).

Palinová, Sarah (2012) CPAC 2012 Speech. *CPAC*. 11. 2. 2012 (<http://www.youtube.com/watch?v=tXsrajvFGk8>, 20.4.2012).

Palinová, S. (2010). National Tea Party Convention in Nashville Key Note. *Tea Party Nation*. 6.10.2010 (<http://www.youtube.com/watch?v=E7gVp3diPbl>, 21.4.2012)

Paul, R. (2010a). CPAC 2010 Speech. *CPAC*. 18. 2. 2010 (<http://www.youtube.com/watch?v=3BWEBXKOkal>, 21.4.2012).

Paul, R. (2010b). Virginia Tea Party Convention 2010 Speech. *Virginia Tea Party*. 9. 10. 2010 (<http://www.youtube.com/watch?v=vJEbFI03BNA>, 20.4.2012).

Paul, R. (2011a). Republican Leadership Conference 2011. *RCA2011*. 16.6.2011 (<http://www.youtube.com/watch?v=HNx9KE-1RDk>, 21.4.2012).

Romney, M. (2012). CPAC 2012 Speech. *CPAC*. 02. 10. 2012 (<http://abcnews.go.com/Politics/video/mitt-romneys-full-speech-cpac-2012-15556905>, 20.4.2012).

Romney, M. (2011). CPAC 2012 Speech. *CPAC*. 10. 2. 2011 (<http://www.youtube.com/watch?v=1KCFLeUaxsQ>, 20.4.2012).

Santorum, R. (2011) CPAC 2011 Speech. *CPAC*. 10. 2. 2011 (<http://www.youtube.com/watch?v=30AmE5cAyng>, 20.4.2012).

Santorum, R. (2012a) Rick Santorum Tea Party QA. *NE Tarrant Tea Party*. (<http://www.youtube.com/watch?v=2g0yhqmwjfo>, 21.4.2012).

Santorum, R. (2012b) Chattanooga Tea Party Liberty Forum Speech. *Chattanooga Tea Party*. (<http://www.youtube.com/watch?v=pdYDfdPQfV0>, 21.4.2012).

Internetové stránky

www.americansforprosperity.org

www.astroturf wars.org/,

www.bachmann.house.gov

www.freedomworks.org

www.markmeckler.net/

www.surgeusa.org/

www.teapartyexpress.org

www.teaparty patriots.org/

www.teaparty nation.com

www.teaparty nation.com/

www.teapartyforromney.com

7. Resumé

The aim of this dissertation is to analyse the attitude of the Tea Party Movement towards the foreign policy of the United States of America and to decide the direction of the development regarding the division into Palinites and Paulites. Palinites and Paulites are the branches of Jacksonian tradition of the foreign policy, defined from the theory articulated by Walter Russell Mead.

Firstly, the four traditions of American foreign policy – Hamiltonian, Jeffersonian, Wilsonian and Jacksonian are introduced. The concept was described in a book called *Special Providence* by W. R. Mead. For the later analysis' purposes, the attitudes of the above mentioned groups to several areas such as national interest definition, ideal type and size of the US army or support of military spending are described. The Jacksonian tradition is defined closely along with the explanation of its division into Palinites and Paulites. The terminology used by W. R. Mead (e.g. American exceptionalism) is explained in order to allow the reader to fully understand Mead's views on the Tea Party Movement.

The brief history of the Tea Party Movement from 2009 to present is described. The main concerns of the Tea Party Movement cover the fiscal issues, expanding federal government, extensive spending and enhancing the American freedom. Five Tea Party groups and five politicians, who have ties to the Tea Party Movement, are introduced for better understanding of the movement. Consequently, their notions of the foreign policy are outlined.

The outcome, that the Palinite branch aspires to overshadow the Paulites, is deduced by completing the politicians' notions and the values of the Tea Party Movement. As a result, the dissertation concludes that Palinites are more likely to progress further than Paulites, because their notion of foreign policy fits better into Jacksonian tradition's rules.

8. Příloha

Příloha č.1

Barack Obama –zástupce Jeffersoniánské tradice

S ohledem na název a cíl této práce je zde uveden pouze stručný výtah. Pro možnost komparace je poskytnuta citace z článku *The Carter Syndrome*, který napsal sám Walter Russell Mead. Tea Party Movement, ač nadstranický, vyznává hodnoty, které ho přirozeně staví do opozice proti prezidentovi. V práci je dokázáno, že TPM patří k Jacksoniánské tradici. Prezident však následuje tradici odlišnou. Jako pravý Američan jistě ctí i on jacksoniánské hodnoty. V zahraniční politice však dává přednost rozhodnutím na základě tradice jiné, a sice Jefersoniánské:

„Jako Carter v sedmdesátých letech, pochází Obama ze starodávného jeffersoniánského křídla Demokratické strany, a strategickým cílem jeho zahraniční politiky je redukovat americké výdaje a riskování v zámoří omezováním závazků USA kdekoliv je to možné. Věřící v názor, že USA mohou nejlépe demokracii šířit a podporovat mír tím, že se stanou příkladem demokracie doma a zprostředkovatelem v zahraničí. Navíc, Jeffersoniáni jako Obama si myslí, že převeliké závazky v zahraničí podkopávají americkou demokracii v USA.“ (Mead, 2010b: 2)

„Jeffersoniáni jako Obama tvrdí, že dokonce i špatné režimy mohou být řádnými příslušníky mezinárodní komunity, když se správně nastaví jejich motivace.“ (ibid.:3)

Z daných argumentů je možno pozorovat rozpor mezi tradicemi, které jednotliví aktéři následují v zahraniční politice a alespoň částečně objasnit překážky, které stojí mezi TPM a prezidentem Obamou. Při hlubší analýze vztahu TPM a politiky prezidenta Obamy by samozřejmě bylo nutné zahrnout i domácí politiku.